μηδέν τελεία

αυτόνομο περιοδικό. τεύχος δεύτερο

συνέντευξη

με τον **Troy Southgate**

“Είμαι σε θέση να πω ότι στο εγγύς μέλλον οι πρώτες Εθνικοαναρχικές Κοινότητες θα αποτελούν πραγματικότητα”

μηδέν.τελεία 02
αυτόνομο περιοδικό
ανατρεπτικής θεώρησης
τεύχος 2, χειμώνας 2012 - άνοιξη 2013

Editorial

από τη συντακτική ομάδα

«Μηδέν Τελεία», βήμα δεύτερο. Έπειτα από τέσσερις μήνες, είμαστε ξανά παρόντες και ιδιαίτερα ευτυχείς γι' αυτό. Και αυτή τη φορά η προσπάθεια υπήρξε προϊόν συλλογικής εργασίας. Όταν αυτό πάψει να υφίσταται, να είστε σίγουροι ότι δε θα υπάρχει λόγος να συνεχίσουμε. Προς το παρόν, η συνεισφορά τόσο στο δημιουργικό κομμάτι, όσο και σε αυτό που αφορά στη διανομή του εντύπου, συνηγορεί σε μια ομαδική δουλειά, και αυτό από μόνο του υπερνικά τις όποιες – πολλές είναι η αλήθεια – δυσκολίες.

Το προηγούμενο τεύχος δημιούργησε μια καλή βάση για να εξελίξουμε ακόμα περισσότερο το περιοδικό σε ό,τι αφορά στη θεματολογία και στην κατεύθυνση που θέλουμε να δώσουμε μέσα από αυτό. Πολύ σημαντικό να σημειώσουμε ότι η συγγραφική ομάδα ανανεώθηκε σε μεγάλο βαθμό, το ίδιο έχουμε την εντύπωση ότι ισχύει και για την αναγνωστική ομάδα, αν κρίνουμε από τα μηνύματα που λάβαμε κατά καιρούς.

Στο τεύχος αυτό επιχειρήσαμε εκτός των άλλων κάποιες μικρές αλλαγές που θα βοηθήσουν στη συνοχή του εντύπου και στην ποιοτική αναβάθμισή του, όπως την εισαγωγή μόνιμων στηλών. Το αποτέλεσμα θα το κρίνετε φυσικά εσείς, εμείς από την πλευρά μας βάλαμε τα δυνατά μας ώστε να βγάλουμε μια δουλειά ποιοτική και για μια ακόμα φορά έξω από τα στεγανά. Η αναζήτηση λοιπόν συνεχίζεται, με συντροφιά μας τις σκέψεις και τις Ιδέες που γεννούν η αμφισβήτηση, η δημιουργία και η σύνθεση.

Έτσι λοιπόν, χωρίς να σας κουράσουμε περισσότερο, σας ευχόμαστε μια καλή και επικοδομητική ανάγνωση της δεύτερης δουλειάς μας. Οι όποιες σας παρατηρήσεις, αντιρρήσεις, συμβουλές, είναι απαραίτητες και θα σας παρακαλούσαμε να μη διστάσετε να επικοινωνήσετε μαζί μας.

Σημ. Πλέον το περιοδικό έρχεται να πλαισιώσει και η ιστοσελίδα μας «Exit Area» (www.exitarea.gr), με ανανέωση σε ημερήσια βάση, εκεί όπου οι φίλοι αναγνώστες που δεν κατάφεραν να βρουν το προηγούμενο τεύχος, έχουν τη δυνατότητα να κάνουν download και να το διαβάσουν σε ηλεκτρονική μορφή.

"Η συνειδητοποίηση του "Αίμα και Γη", δε χρειάζεται να φέρει φασιστική χροιά ρατσισμού, εθνικής ανωτερότητας και διαχωρισμού. Υπό αυτό το πρίσμα, ο "Πολιτισμός" και η "Ταυτότητα" δεν είναι εντελώς ένα στατικό πράγμα αλλά κάτι δυναμικό στις κοινωνικές σχέσεις, ικανό να τις ανοίξει και να τις εμπλουτίσει από την συμβολή άλλων και διαφορετικών πολιτισμών και ταυτοτήτων - ωστόσο πρέπει να ειπωθεί ότι η μαζική μετανάστευση και ο πολυπολιτισμός είναι ένα υποπροϊόν μιας διεθνιστικής καπιταλιστικής οικονομίας, που προκαλεί τη φτωχή περιφέρεια να κυνηγήσει τον πλούτο στον εύπορο πυρήνα. Αυτό δε σημαίνει υποστήριξη στον "επαναπατρισμό" και ότι πρέπει να πέσουμε στα χέρια των ρατσιστών και φασιστών με την καθαρολογική τους οπτική, αλλά σημαίνει να ασκούμε κριτική στη φιλελεύθερη θεωρία που παρουσιάζει την κοινωνία ως χωνευτήρι. Ίσως είναι η ώρα λοιπόν για την Μαύρη Σημαία της Αναρχίας να προελάσει παράλληλα με τις σημαίες των Ευρωπαϊκών λαών και να πολεμήσει το Ευρωπαϊκό ομοσπονδιακό υπερκράτος με το ποιητικό όραμα μιας αποκεντρωμένης Ευρώπης των εκατό σημαιών – σε αντίθεση με την παγκοσμιοποίηση και την τάση προς μια παγκόσμια κυβέρνηση."

VERSUS THE WORLD

από τον Mind Terrorist

Φίλες και φίλοι αναγνώστες, μέσα από αυτή τη στήλη θα κινούμαστε "Versus the World", ρίχνοντας φως σε σκοτεινά μονοπάτια, κάνοντας με το δικό μας τρόπο εφικτή την οπτική του ανέφικτου. Ξεκινώ λοιπόν και μπαίνω "στο ψητό". Case study: "φυλετική πολιτική". Με ποιον τρόπο προσεγγίζουμε το φυλετικό ζήτημα; Οι φυλετικά βασισμένες πολιτικές είναι ένας τομέας στον οποίο " επενδύουν" οι εθνικές και ακροδεξιές οργανώσεις. Το πολιτικό τους πρόγραμμα, όταν αυτό υπάρχει, έχει ως βάση τη λανθασμένη χρήση του όρου "φυλετισμός", συνδεδεμένη με την άποψη περί λευκής κυριαρχίας. Ένας ρατσισμός, ποτισμένος με έντονο κρατισμό και μια ολοκληρωτική θέαση των ανθρωπίνων σχέσεων, που επιτρέπει την εκμετάλλευση του ενός από τον άλλο, στο όνομα μιας ανωτερότητας που μπορεί να συντρίψει κάθε "αδύναμο". Τα αποκαλούμενα "εθνικιστικά" κόμματα προτείνουν λοιπόν την επιβολή σκληρών μεταναστευτικών νόμων που θέλουν τους πολίτες που δεν ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση να επαναπατρίζονται στις χώρες προέλευσής τους. Κατα τη γνώμη μου όλοι αυτοί κινούνται μέσα στο πρόβλημα και στο παιχνίδι που το ίδιο το σύστημα θέτει. Όχι μόνο παρασύρονται, αλλά στη συνέχεια καταστρέφονται από το κοινοβουλευτικό κατεστημένο, και στο τέλος αναγκάζονται να συμβιβάζονται σε επιμέρους ζητήματα προκειμένου να κρατήσουν μέρος της εκλογικής πελατείας τους. Παράλληλα, ενισχύουν το πολιτικό κατασκεύασμα που ακούει στο όνομα "Έθνος - Κράτος", με τη σύγχυση που δημιουργούν ταυτίζοντας την Ιθαγένεια με την Υπηκοότητα.

Ποιος μπορεί να αρνηθεί την πραγματικότητα που δημιουργήθηκε στην Ευρώπη μετά τη Γαλλική Επανάσταση, με τη μετατροπή ενός έθνους μοναρχικών υπηκόων σε ένα ανάλογο πολιτών μιας νέας δημοκρατίας; Έτσι δόθηκε η δυνατότητα σε όποιον θέλει να γίνεται μέλος μιας εθνικής ομάδας με νομικό πλαίσιο, μέσω της ιδιότητας του πολίτη και μόνο, και αυτό συνεχίστηκε στον δυτικό κόσμο και υπάρχει μέχρι σήμερα. Κατ' αυτό τον τρόπο οι Καπιταλιστές βρήκαν την ευκαιρία να εγκαταστήσουν σε χώρες όπως η Γαλλία, η Γερμανία, η Αγγλία, η Ολλανδία, το Βέλγιο, η Ισπανία, οικονομικούς μετανάστες, οι οποίοι τώρα, εκατοντάδες χρόνια μετά, έχουν φέρει απογόνους - αποτέλεσμα επιμειξιών, που έχουν πλέον ενσωματωθεί στον κορμό των χωρών αυτών. Σε μικρότερη κλίμακα, κάτι τέτοιο συνέβη και στη χώρα μας. Τα "Έθνη" του σήμερα, στέκονται εδώ και χρόνια μετέωρα, διότι είναι εγκλωβισμένα στο νομικό πλαίσιο που ορίζεται από το Κράτος που επιβάλλει την "εθνοποίηση" πληθυσμών, για να εξυπηρετεί τη Νέα Τάξη. Δίνοντας βάση σε αυτές τις τεχνητές οντότητες, τα εθνικιστικά κόμματα και οι ομάδες που κινούνται γύρω τους, αδυνατούν να συλλάβουν την αρχέγονη φύση του ανθρώπου αλλά παγιδεύονται σε αστικούς μονόδρομους. Ωστόσο, αυτή τη στιγμή στη Δύση επαναπροσδιορίζεται συνεχώς ολόκληρη η ιδέα περί έθνους από το κατεστημένο και αυτό πρέπει να μας βάζει σε ακόμα μεγαλύτερες σκέψεις για τη φυλετική διάσταση του ζητήματος.

Η Φυλή αποτελεί - ποιος αμφιβάλλει γι' αυτό - έννοια σημαντική, ορίζει το ποιοι είμαστε, μας παρέχει μια ταυτότητα και χωρίς τη διατήρηση αυτής της θεμελιώδους ποικιλομορφίας, ο κόσμος θα γίνεται όλο και πιο τυποποιημένος.

Επιθυμώ τη διατήρηση των διαφορετικών φυλών και πιστεύω ότι ο πολυφυλετισμός τελειώνει με την εξαφάνιση όλων των φυλών. Ο φυλετικός διαχωρισμός είναι αυτός που επαναφέρει την οργανική ισορροπία. Σκέφτομαι πως ίσως είναι αδύνατον να διαχωρίσουμε ανθρώπους στις μεγάλες πόλεις, πολλοί εκ των οποίων έχουν φυλετικά επιμιγμένα παιδιά ή επιθυμούν να ζουν ανάμεσα σε ξένους πληθυσμούς. Στη Δύση οι αλλαγές είναι μεγάλες και δεν αποκλείεται σε κάποια χρόνια να μιλούμε για το τέλος των εθνών-κρατών, με χώρες να διαλύονται βάσει φυλετικών και πολιτιστικών γραμμών.

Οπότε είναι ξεκάθαρο ότι δε χρειάζεται να συμπεριφερόμαστε στους ανθρώπους με το να τους μαντρώνουμε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ("χώρους επαναπροώθησης") ή να τους απελαύνουμε όπως γινόταν τον προηγούμενο αιώνα, κάτι το οποίο είχε οδυνηρές συνέπειες. Νομίζω πως μπορούμε να οραματιστούμε την επιλογή του μοντέλου διαμόρφωσης νέων κοινοτήτων βασισμένων σε φυλετικά και πολιτιστικά κριτήρια. Όπως και ο Troy Southgate είχε γράψει σχετικά πριν κάποια χρόνια, το γνωμικό του μέλλοντος ας είναι "σεβασμός προς τους άλλους και ενότητα στην ποικιλομορφία". Ας το κρατήσουμε αυτό.

δικαίωμα στη ζωή

από τον Θέμη Κ.

Αγαπητοί αναγνώστες, μέσα σε λίγες γραμμές θα ήθελα να αναφερθώ στα δικαιώματα των διαφορετικών μορφών ζωής που συγκατοικούν στον πλανήτη. Στα δικαιώματα των ζώων, όπως τα αποκαλούμε, και ας ξεχνούμε πολλές φορές το νόημα της λέξης μέσα στην ανθρωποκεντρική θεώρηση της ζωής. Πράγματι έτσι είναι. Το ανθρώπινο είδος, από την αρχή της Ιστορίας του, χρησιμοποίησε τους συγκατοίκους του ως άμισθους εργάτες, τροφή, υλικό ένδυσης - υπόδυσης, αντικείμενο διασκέδασης (αυτό είναι το χειρότερο) με ευρεία γκάμα εκφάνσεων, όμως πολύ σπάνια ως όντα με δυνατότητα αντίληψης και συναισθήματος. Η απουσία έναρθρου λόγου αποτέλεσε τον βασικό παράγοντα, καθώς η πραγματική επικοινωνία πάντοτε υπήρχε, ακόμα και στους πιο παλιούς μύθους η παρουσία ενός ζώου - φίλου είναι εκ των ουκ άνευ.

Στη σύγχρονη εποχή ήρθε να προστεθεί ακόμα χειρότερη μεταχείριση, που επεφύλασσε ανάλογη μοίρα για αυτά. Αυτή του πειραματόζωου, που πεθαίνει βασανιζόμενο για να εξασφαλίσει ο άνθρωπος καλύτερα φάρμακα ή - το χειρότερο - καταναλωτικά προϊόντα. Ακόμα και η βιομηχανία τροφίμων έχει περάσει πλέον σε παραγωγικές διαδικασίες απίστευτης σκληρότητας που καταντούν προσβλητικές και ανήθικες. Χιλιάδες έρευνες έχουν αποδείξει ότι τα ζώα αντιλαμβάνονται και σκέπτονται περίπου όπως ο άνθρωπος (και σε πολλές περιπτώσεις έχουν πολύ αναπτυγμένες δεξιότητες). Φοβούμενα δε το θάνατο σπεύδουν τόσο σε αυτοπροστασία όσο και σε προστασία των μικρών τους ακριβώς όπως και ο άνθρωπος. Πολλά από αυτά δακρύζουν. Ίσως όμως κάποιοι άνθρωποι ποτε δε "δάκρυσαν" όταν είδαν ένα φρικτό και αποτρόπαιο έγκλημα μπροστά τους ή έγιναν θύτες σε ένα ανυπεράσπιστο θύμα. Άνθρωποι είπαμε; Πιστεύω πως για όλους αυτούς το συνθετικό "άνω" περισσεύει.

Η κατάσταση αυτή φαινομενικά διαιωνίζεται χωρίς κανείς (ή σχεδόν κανείς για να μην αδικήσουμε φορείς και οργανώσεις, αλλά και μεμονωμένα άτομα που καταδεικνύουν το πρόβλημα και προτείνουν λύσεις) να διαμαρτύρεται. Ωστόσο είναι φανερό ότι πλέον κάτι πάει να αλλάξει.

Ο άνθρωπος, μέσα στην απληστία του, έρχεται σε σύγκρουση με την ίδια τη Φύση και αρχίζει να τιμωρείται για αυτή του την αλαζονεία και υπεροψία. Γιατί η Φύση και λογική έχει, και ηθική, και σαν καλή μητέρα γνωρίζει να διδάσκει στα παιδιά της. Οι εποχές λοιπόν έχουν δικαίωμα να υπάρχουν, ακούγεται αστείο αλλά η παραβίασή τους έχει τραγικές συνέπειες. Και τα διαφορετικά είδη ζωής έχουν και αυτά δικαίωμα, όχι μόνο γενικά στη ζωή, αλλά στη συνύπαρξη και στην αμοιβαιότητα, σε έναν κόσμο που κατά ένα μέρος ανήκει και σε αυτά. Η έλλειψη σεβασμού φίλες και φίλοι κάνει τον ίδιο τον άνθρωπο φτωχότερο, ο οποίος κατ' αυτό τον τρόπο βλέπει, αισθάνεται, βιώνει, ολοένα και λιγότερη από τη θαυμαστή μαγεία της Φύσης.

ενάντια στη μονοκουλτούρα

Wayne John Sturgeon, 1/7/1999
απόδοση από τον Βαγγέλη Σ.

Μια άποψη λέει ότι ο Φασισμός, πέραν του ότι πάντα ήταν “δεξιά” ιδεολογία, είναι στην πραγματικότητα μια “αίρεση της Αριστεράς”, γεννημένη από μια σύνθεση του Εθνικισμού και του Αναρχο-Συνδικαλισμού. Ο Φασισμός ήταν δυνητικά μια δυναμική επαναστατική θεωρία, αλλά το αυτόνομο ριζοσπαστικό του στοιχείο σύντομα τέθηκε όμηρος των δυνάμεων του αντιδραστικού συντηρητισμού και τελικά αφομοιώθηκε από τον Καπιταλισμό. Ο κλασικός Φασισμός τότε έγινε μια ιδεολογία της καταπίεσης, του άκρως συγκεντρωτικού κράτους, του απολυταρχισμού, του μιλιταρισμού, του οποίου το απόλυτο όραμα ήταν μια ολοκληρωτική κοινωνία να προσωποποιείται στη λατρεία του χαρισματικού ηγέτη ή του αδίστακτου δικτάτορα.

Ξεκινώντας από μια διαλεκτική προσέγγιση της ιστορίας, όπως αυτή του Μαρξ και του Προυντόν, ο Φασισμός είχε μια αρχική κοσμοθεωρία ή θέσεις του Αριστερού Συνδικαλισμού, που με τη σειρά τους δημιούργησαν την αντίρροπο αντίθεση: τον Δεξιό Εθνικισμό. Αυτό έδωσε στη συνέχεια τη φιλοσοφική έμπνευση για μια σύνθεση: τον Εθνικό Συνδικαλισμό ή Σοσιαλισμό, ο οποίος σχεδίαζε εν τέλει να ξεπεράσει την ταξική πάλη μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, με αποτέλεσμα την δημιουργία του Συντεχιακού Κράτους. Ο Φασισμός, είναι κατ' ουσίαν ένα ιδιαίτερο στυλ κυβέρνησης και μια πολιτικοκοινωνική θεωρία που είναι η πλήρης αντίθεση όσων μας απασχολούν σε αυτό το άρθρο, για το αν η φασιστική ιδεολογία πάντα περιλαμβάνει τον “Εθνικισμό” στο δόγμα της, κάτι το οποίο δεν σημαίνει ότι όλοι οι “Εθνικιστές” είναι και “πρωτοφασίστες”. Ο Εθνικισμός μπορεί να ερμηνευθεί ως μια κατ' ουσία αντικρατική κοσμοθεωρία και ως ένας “Πατριωτισμός” με την έννοια της λαϊκής συνείδησης που εκτιμά την οργανική της ταυτότητα και εθνική αυτονομία υπεράνω και ενάντια στο Κράτος-Έθνος.

Εν συνεχεία, ο Εθνικισμός, του οποίου ιστορικά μπορούμε να πούμε πως υπάρχουν δύο κλασικές εκδηλώσεις, η “πολιτιστική” και η “κρατική”, μπορεί να επαναπροσδιοριστεί ως “λαϊκή αυτονομία” και οι “Εθνικιστές” ως “λαϊκοι αυτονομιστές”. Έτσι από την αναρχική παράδοση, ο ελευθεριακός Gustav Landaver μπορεί να πει: “η εθνική διαφοροποίηση είναι ένα πράγμα πρωταρχικής σημασίας για την ερχόμενη συνειδητοποίηση της ανθρωπότητας, για εκείνους που διαχωρίζουν την όμορφη, ακμαία, ειρηνική πραγματικότητα του Έθνους από την άσχημη βία του κράτους”.

Αυτό που έχουμε εδώ λοιπόν, είναι ένα όραμα του αναρχισμού, το οποίο βασίζεται σε έναν αυτοχθονισμό και έναν φυλετικό ριζοσπαστισμό σε αντίθεση με τον κοσμοπολιτισμό και τον αφηρημένο διεθνισμό της παραδοσιακής αριστεράς. Όλα τα έθνη έχουν το δικαίωμα στην Εθνική Κυριαρχία και την αυτοδιάθεση και αυτό μπορεί να έχει σοβαρές απελευθερωτικές συνέπειες, που δε σημαίνουν βέβαια ότι πρέπει να πέσουμε στα χέρια ολόκληρων φασιστικών οργανώσεων και ατόμων, που υποστηρίζουν ένα αντιδραστικό πακέτο σωβινιστικού Εθνικισμού και Δεξιού αυταρχισμού. Αυτό είναι ο “Αναρχοεθνικισμός”, η απελευθερωτική “τρίτη” θέση, αντικρατική, ποπουλαριστική, πράσινη, αποκεντρωτική.

Είναι η ώρα για το αναρχικό κίνημα να αφήσει τον αριστερισμό και τον εργατισμό πίσω του και να πάει πίσω στον πατέρα του αναρχισμού, τον Πιέρ-Ζοζέφ Προυντόν, ο οποίος προσπάθησε στην πολιτική και κοινωνική του θεωρία να χαλκεύσει μια δημιουργική σύνθεση ανάμεσα στην Αριστερά και τη Δεξιά. Ο Προυντόν έδωσε μεγαλύτερη έμφαση στη Ρεζιοναλιστική (Τοπικιστική) και ηθική πραγματικότητα παρά στα τεχνητά σύνορα των μεγάλων Εθνών-Κρατών. Τα οικονομικά του προσπάθησαν να συνταιριάσουν τις ανταγωνιστικές και τις συνεργατικές φιλοδοξίες της ανθρωπότητας σε μια φυσική κοινωνία που θα βασίζεται στην ελεύθερη συνεργασία και τον ποπουλαρισμό (popularism: πολιτικό δόγμα το οποίο εκφράστηκε από τον Don Luigi Sturzo και αποτελεί τον μέσο δρόμο μεταξύ Σοσιαλισμού και Φιλελευθερισμού, αντίθετο και στον Φασισμό λόγω της έμφασης του στην Δημοκρατία). Απέρριπτε τη φιλελεύθερη ιδέα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας ως απάτη και “καθολική ψηφοφορία όπως το στροφόμετρο”. Μιλώντας φιλοσοφικά, ο αναρχισμός έχει γερή αντιδημοκρατική παράδοση, και μακριά από το να δούμε τον αναρχισμό ως δημοκρατία που οδεύει στην λογική του κατάληξη, μπορούμε να τον δούμε ως “οικουμενική αριστοκρατία”.

Στην πραγματικότητα ακόμα και η “Μοναρχία” ως γενική ιδέα μπορεί να αναγεννηθεί και να επαναπροσδιοριστεί για να εξυπηρετήσει τους σκοπούς των αναρχικών, αν μπορεί κανείς να δει στον μονάρχη ένα σύμβολο Εθνικής Κυριαρχίας το οποίο αντανακλάται στην απόλυτη κυριαρχία του ελεύθερου ατόμου. Ο Τόλκιν, συγγραφέας του Άρχοντα των Δαχτυλιδιών, κάποτε μίλησε για την πολιτική του οπτική ως μια σύνθεση του αναρχισμού και της “αντισυνταγματικής μοναρχίας”. Αυτός ο αναρχο-μοναρχισμός μπορεί επίσης να εκφραστεί στην ευδιάκριτη Αγγλική παράδοση του “Μύθου της Αλβιώνας” και την επιστροφή του Βασιλιά Αρθούρου, όπως απεικονίζεται στο εξαιρετικό βιβλίο “Camelot and the Vision of Albion” του Βρετανού μυθολόγου Geoffrey Ashe.

Σε έναν κόσμο που φαίνεται να γιορτάζει τη νέα χιλιετία σαν “το τέλος της ιστορίας”, χρειάζεται μια νέα φωνή αντίστασης που να είναι αντι-ιδεολογική, με την έννοια της απόρριψης του πολιτικού φονταμενταλισμού και του δόγματος της κομματικής γραμμής, αλλά θα έχει τις ρίζες της σε ένα εθνικό πνεύμα, μια ιστορική ταυτότητα, σε πλήρη εξέγερση ενάντια σε έναν παγκοσμιοποιημένο κόσμο μονοκουλτούρας και την φιλελευθερο-καπιταλιστική Ελεύθερη Αγορά. Σε έναν κόσμο αναρχο-μονεταρισμού, χωρίς σύνορα, όπου μόνο τα χρήματα, ως εμπόρευμα, είναι δωρεάν (όπου τα χρήματα θα έπρεπε να είναι απλώς ένα μέσω ανταλλαγής και όχι κερδοσκοπίας ή τοκογλυφίας), τότε ακόμα και το παραδοσιακό συντηρητικό έθνος-κράτος θα έχει απολυθεί από τις πολυεθνικές εταιρίες και τα απελευθερωμένα χρηματοπιστωτικά συστήματα. Η Νέα Τάξη Πραγμάτων δεν πρόκειται να αμφισβητηθεί από την παραδοσιακή Αριστερά, αλλά από έναν αποκεντρωτικό Εθνικισμό, επειδή μόνο ο Εθνικισμός μπορεί να παρέχει μια ταυτότητα που είναι ικανή να αμφισβητήσει τη συλλογική ταυτότητα της μαζικής καταναλωτικής κοινωνίας - καταναλωτικές φυλές και πιστοί σε επώνυμες μάρκες που ανήκουν σε μια προσυσκευασμένη “ταυτότητα”.

Είναι τραγικό σε αυτό το πλαίσιο το ότι η Γερμανική νεολαία Wandervögel σύντομα διαστρεβλώθηκε από την Χιτλερική νεολαία και επικεντρώθηκε στην κομματική στρατολόγηση και κατήχηση. Η Wandervögel στην αρχική της αγνότητα, ήταν μια προσπάθεια να παρέχει μια αίσθηση “κοινής ατομικότητας” ενάντια στις ακρότητες της κοινωνικής αποξένωσης, όπως αυτή εκφράστηκε μέσα από τον ακραίο ατομικισμό και κολλεκτιβισμό.

Επίσης, η συνειδητοποίηση του “Αίμα και Γη”, δε χρειάζεται να φέρει φασιστική χροιά ρατσισμού, εθνικής ανωτερότητας και διαχωρισμού. Υπό αυτό το πρίσμα, ο “Πολιτισμός” και η “Ταυτότητα” δεν είναι εντελώς ένα στατικό πράγμα αλλά κάτι δυναμικό στις κοινωνικές σχέσεις, ικανό να τις ανοίξει και να τις εμπλουτίσει από την συμβολή άλλων και διαφορετικών πολιτισμών και ταυτοτήτων - ωστόσο πρέπει να ειπωθεί ότι η μαζική μετανάστευση και ο πολυπολιτισμός είναι ένα υποπροϊόν μιας διεθνιστικής καπιταλιστικής οικονομίας, που προκαλεί τη φτωχή περιφέρεια να κυνηγήσει τον πλούτο στον εύπορο πυρήνα. Αυτό δεν σημαίνει υποστήριξη στον “επαναπατρισμό” και ότι πρέπει να πέσουμε στα χέρια των ρατσιστών και φασιστών με την καθαρολογική τους οπτική, αλλά σημαίνει να ασκούμε κριτική στη φιλελεύθερη θεωρία που παρουσιάζει την κοινωνία ως χωνευτήρι.

> “Σε έναν κόσμο που φαίνεται να γιορτάζει τη νέα χιλιετία ως “το τέλος της ιστορίας”, χρειάζεται μια νέα φωνή αντίστασης που να είναι αντί-ιδεολογική, με την έννοια της απόρριψης του πολιτικού φονταμενταλισμού και του δόγματος της κομματικής γραμμής”

Ίσως είναι η ώρα για την Μαύρη Σημαία της Αναρχίας να προελάσει παράλληλα με τις σημαίες των Ευρωπαϊκών λαών και να πολεμήσει το Ευρωπαϊκό ομοσπονδιακό υπερκράτος με το ποιητικό όραμα μιας αποκεντρωμένης Ευρώπης των εκατό σημαιών - σε αντίθεση με την παγκοσμιοποίηση και την τάση προς μια παγκόσμια κυβέρνηση.

Εν κατακλείδι, φυσικά, οι ανθρώπινες ταυτότητες υπερβαίνουν τον αναγωγικό παράγοντα του έθνους και της φυλής. Από το άτομο στην οικογένεια, από την κοινότητα στην περιοχή, από το Έθνος και τη Φυλή σε ολόκληρη την ανθρωπότητα και την πλάση - κάθε μια από αυτές τις ταυτότητες, αυτονομίες και οντότητες, πρέπει να αντιμετωπίζονται ως ένα ακέραιο και απαραίτητο κομμάτι μιας πλήρως ανθρώπινης και υγιούς κοινωνίας - αυτό είναι η Εθνική Ελευθερία και η Κοινωνική Δικαιοσύνη, αυτό είναι η Παγκόσμια Ειρήνη, αυτό είναι ο Αναρχοεθνικισμός!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΡΟΒΑΤΟ

από τον A. Ruskin

Μια ρετσινιά μου αφήσανε για κληρονομιά μου, την προβιά μου
μπορεί να ήταν τύχη μου μπορεί και γκαντεμιά μου.
Μαύρο αρνί με γέννησε σε κάτασπρο κοπάδι
άλλοι της μάνας το χάδι, παρηγοριά εγώ είχα το σκοτάδι
όσο μεγάλωνα κι όσο ξεχώριζα από τ' άλλα
στη στάνη με τα αδέρφια μου δεν πλάγιαζα τα βράδια
δεν με χωρούσαν οι αγροί και τα λιβάδια
κι αυτά βέλαζαν χαρωπά για τη πλούσια βοσκή
σούζα στην ξύλινη βέργα του τσιφλικά την προσταγή,
μα εγώ αλώνιζα, δε μου 'φτανε ολόκληρο χωράφι
γκρέμιζα τα παλούκια από το φράχτη
κι έτσι η ράχη μου γέμιζε ουλές και σημάδια
ξύλο πολύ για ξεπορτίσματα ρημάδια

Από μικρός είχα μια κακή συνήθεια, κακή βέβαια κατά τα πρότυπα των νοικοκυραίων. Ξέρετε, είναι αυτοί που ζεσταίνουν τον πισινό τους με τόση ηρεμία σε καναπέδες μπροστά απο κάτι κουτιά αιχμαλωσίας συνειδήσεων. Αυτοί, που μέσα στη μικροαστική τους ανυπαρξία, προερχόμενη ίσως από τον κλασσικό νεοελληνικό νεοπλουτισμό σε συνδυασμό με την έλλειψη στοιχειώδους ιδεολογικής προσέγγισης και μόρφωσης γενικώς, έτρεχαν στις κάλπες για να νιώσουν πως συμμετέχουν σε αυτό το σάπιο και αντίλαϊκό σύστημα της κοινοβουλευτικής τους δημοκρατίας σαν καλοί και έντιμοι πατριώτες ...του κώλου. Αυτή η κακή συνήθεια ήταν, να μην μπορώ να υπακούω σε εντολές, προσταγές και "παρατηρήσεις" οι οποίες αποσκοπούσαν στο δικό μου "καλό". Ένα "καλό" που κατά τα δικά τους επαίσχυντα δεδομένα θα προερχόταν μέσα από την ενσωμάτωσή μου στον κοινωνικό ιστό μερίδας ανθρώπων... Εννοώ αυτούς που τριγυρνάνε προεκλογικά σε καφέ και μπαρ και κερνάνε, γλείφοντας και σερνόμενοι σαν ερπετοειδή που διψούν για λίγα λεπτά δημοσιότητας, εξουσίας, και χρήματος. Σιχαμένοι πολιτικάντηδες καπιταλιστές της πόρνης φιλελεύθερης δεξιάς και της υποκριτικής και εξίσου αντεπαναστατικής νέας αριστεράς.

Οφείλω να ομολογήσω πως ένα περίεργο αίσθημα ηδονής περιέλουζε το Εγώ μου κάθε φορά που μου δινόταν η ευκαιρία να φτύνω κατάμουτρα με την συμπεριφορά μου και την αποστροφή αυτά τα μίζερα ανθρωπάκια με τις γραβάτες... Αυτά που πληρώνονται με χιλιάδες ματωμένα ευρώ από τον κόπο του Έλληνα εργαζομένου. Ελεεινοί και τρισάθλιοι, αρπακτικά που θρεύονται με τον ιδρώτα και τον πόνο του κάθε καταπιεζόμενου από την καπιταλιστική τυραννίδα, που τόλμησαν και τελικά κατάφεραν να πετάξουν στον κάλαθο των αχρήστων χιλιάδες ετών λαμπρής ιστορίας, γλώσσης και κουλτούρας...

"Αναζητώ την εξιλέωση μέσω του Ακτιβισμού και της αδιάκοπης ενασχόλησης με το υπέροχο δώρο της Γνώσης. Εσύ;"

Κάπως έτσι πορεύομαι και δε νιώθω την ανάγκη να ζητήσω συγγνώμη από κανέναν που ίσως μέχρι τώρα θίχτηκε από τις ακτιβιστικές και ιδεολογικές επιλογές μου γιατί μου αρέσει να ακολουθώ πορείες που με κάνουν να νιώθω ελεύθερος, αυτόνομος. Απροσάρμοστος ίσως και απείθαρχος για μερικούς, ακραίος για πολλούς και επικίνδυνος για άλλους... Το πνεύμα της δικής μου προσέγγισης των πολιτικών πραγμάτων και της ιδεολογικής αισθητικής δε θα συναντηθεί ποτέ με το πνεύμα του εφησυχασμένου κομματικού οπαδού, ο οποίος έχει αφεθεί παραδομένος στις εντολές ενός συστημικού τσοπάνου. Δεν θα ψάξω να ασχοληθώ με την αστική τους ηθικολογία. Δεν υπάρχει καιρός για κάτι τέτοιο όταν όλα τριγύρω καταρρέουν και δεν πρόκειται να συμπεριλάβω τη λέξη "ηθική" και τον καθωσπρεπισμό της στον τρόπο που θέλω να αντιμετωπίζω την υπάρχουσα κατάσταση. Θέλω να αντιστέκομαι στην συνείδηση της μάζας και του εύκολου δρόμου, κι ας ξέρω ότι αυτό κάποιες φορές σε οδηγεί στο περιθώριο. Λεπτές ισορροπίες και αυτό απαιτεί προσοχή και καλό χειρισμό. Αναζητώ την εξιλέωση μέσω του Ακτιβισμού και της αδιάκοπης ενασχόλησης με το υπέροχο δώρο της Γνώσης. Εσύ;

κοινωνικός έλεγχος
και εξουσία

από τον Χρήστο Λ.

Δεν πρόκειται σίγουρα να αναφερθώ σε κάτι καινοτόμο, απλά θεωρώ ότι πρέπει να διαδίδονται οι τρόποι με τους οποίους οι παγκόσμιοι εξουσιαστές ελέγχουν, χειρίζονται και εν τέλει ρίχνουν σε λήθαργο τους λαούς, ώστε όλοι μας να γνωρίζουμε τα μέσα του συστήματος.

Το θεμελιώδες στοιχείο του κοινωνικού ελέγχου είναι η στρατηγική της απόσπασης της προσοχής που έγκειται στην εκτροπή της προσοχής του κοινού από τα σημαντικά προβλήματα και τις αποφασισμένες από τις οικονομικές και πολιτικές ελίτ αλλαγές, μέσω της τεχνικής του κατακλυσμού συνεχόμενων αντιπερισπασμών και ασήμαντων πληροφοριών. Η στρατηγική της απόσπασης της προσοχής είναι επίσης απαραίτητη για να μην επιτρέψει στο κοινό να ενδιαφερθεί για απαραίτητες γνώσεις στους τομείς της επιστήμης, της οικονομίας, της ψυχολογίας, της νευροβιολογίας και της κυβερνητικής. Η διατήρηση της προσοχής του κοινού αποσπασμένη, μακριά από τα αληθινά κοινωνικά προβλήματα, αιχμάλωτη θεμάτων που δεν έχουν καμία σημασία, είναι ο κύριος στόχος ώστε το κοινό να παραμένει απασχολημένο, τόσο πολύ ώστε να μην έχει καθόλου χρόνο για να σκεφθεί.

Η επόμενη μέθοδος καλείται «πρόβλημα - αντίδραση - λύση». Δημιουργείται ένα πρόβλημα, μια προβλεφθείσα «κατάσταση» για να υπάρξει μια κάποια αντίδραση από τον κόσμο, με σκοπό αυτός ο ίδιος να ορίσει τα μέτρα που η εξουσία θέλει να τον κάνει να δεχθεί. Για παράδειγμα: Αφήνεται να ξεδιπλωθεί και να ενταθεί η αστική βία ή οργανώνονται αιματηρές επιθέσεις που αποσκοπούν στο να απαιτήσει ο κόσμος νόμους ασφαλείας και πολιτικές εις βάρος της ελευθερίας. Ή ακόμα: Δημιουργούν μία οικονομική κρίση ώστε να γίνει αποδεκτή ως αναγκαίο κακό η υποχώρηση των κοινωνικών δικαιωμάτων και η διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών.

Για να γίνουν αποδεκτά τα διάφορα μέτρα, αρκεί η σταδιακή εφαρμογή τους, λίγο - λίγο, επί συναπτά έτη. Κατά αυτόν τον τρόπο επιβλήθηκαν τις δεκαετίες του ΄80 και ΄90 οι δραστικά νέες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες (νεοφιλελευθερισμός): ανύπαρκτο κράτος, ιδιωτικοποιήσεις, ανασφάλεια, ελαστικότητα, μαζική ανεργία, μισθοί που δεν εξασφαλίζουν ένα αξιοπρεπές εισόδημα, τόσες αλλαγές που θα είχαν προκαλέσει επανάσταση αν είχαν εφαρμοστεί μονομιάς.

Ένας άλλος τρόπος για να γίνει αποδεκτή μια αντιλαϊκή απόφαση είναι να την παρουσιάσουν ως «επώδυνη και αναγκαία», εξασφαλίζοντας τη συγκατάβαση του λαού τη δεδομένη χρονική στιγμή και εφαρμόζοντάς τη στο μέλλον. Είναι πολύ πιο εύκολο να γίνει αποδεκτή μια μελλοντική θυσία απ' ό,τι μία άμεση. Κατά πρώτον επειδή η προσπάθεια δεν καταβάλλεται άμεσα και κατά δεύτερον επειδή το κοινό, η μάζα, πάντα έχει την τάση να ελπίζει αφελώς ότι «τα πράγματα θα φτιάξουν στο μέλλον» και ότι οι απαιτούμενες θυσίες θα αποφευχθούν. Αυτό δίνει περισσότερο χρόνο στο κοινό να συνηθίσει στην ιδέα των αλλαγών και να τις αποδεχτεί με παραίτηση όταν φτάσει το πλήρωμα του χρόνου.

Οι περισσότερες διαφημίσεις που απευθύνονται στο ευρύ κοινό χρησιμοποιούν λόγο, επιχειρήματα, προσωπικότητες και συγκεκριμένο τόνο στη φωνή, όλα ιδιαιτέρως παιδικά, πολλές φορές στα όρια της αδυναμίας, σαν ο θεατής να ήταν μικρό παιδί ή διανοητικά καθυστερημένος. Όσο περισσότερο θέλουν να εξαπατήσουν το θεατή τόσο πιο πολύ υιοθετούν έναν παιδικό τόνο. Γιατί; Αν κάποιος απευθύνεται σε ένα άτομο σαν αυτό να ήταν 12 χρονών ή και μικρότερο, αυτό λόγω της υποβολής είναι πολύ πιθανό να τείνει σε μια απάντηση ή αντίδραση απογυμνωμένη από κάθε κριτική σκέψη, όπως αυτή ενός μικρού παιδιού.

Η χρήση του συναισθήματος είναι μια κλασική τεχνική προκειμένου να επιτευχθεί βραχυκύκλωμα στη λογική ανάλυση και στην κριτική σκέψη των ατόμων. Από την άλλη, η χρήση των συναισθημάτων ανοίγει την πόρτα για την πρόσβαση στο ασυνείδητο και την εμφύτευση ιδεών, επιθυμιών, φόβων, καταναγκασμών ή την προτροπή για συγκεκριμένες συμπεριφορές.

Κατά τα τελευταία 50 χρόνια, η ταχεία πρόοδος της επιστήμης έχει δημιουργήσει ένα κενό μεταξύ των γνώσεων του κοινού και εκείνων που κατέχουν και χρησιμοποιούν οι κυρίαρχες ελίτ. Χάρη στη βιολογία, στη νευροβιολογία και στην εφαρμοσμένη ψυχολογία, το σύστημα έχει επιτύχει μια εξελιγμένη κατανόηση των ανθρώπων, τόσο σωματικά όσο και ψυχολογικά. Το σύστημα έχει καταφέρει να γνωρίζει καλύτερα τον «μέσο άνθρωπο» απ' ό,τι αυτός γνωρίζει τον εαυτό του. Αυτό σημαίνει ότι στις περισσότερες περιπτώσεις το σύστημα ασκεί μεγαλύτερο έλεγχο και μεγάλη εξουσία πάνω στα άτομα, μεγαλύτερη από αυτήν που τα ίδια ασκούν στους εαυτούς τους.

BRAINSTORMING

από τον Λεωνίδα Α.

"Από την ελευθερία δεν μπορείς
να κόψεις ούτε ένα μικρό κομμάτι.
Αμέσως όλη η ελευθερία
συγκεντρώνεται σε αυτό το κομματάκι."

Μιχαήλ Μπακούνιν

Πριν από έναν χρόνο αποφασίσαμε να προχωρήσουμε στην έκδοση του εντύπου αυτού, γνωρίζοντας εξαρχής τη δυσκολία (επικινδυνότητα καλύτερα) του εγχειρήματός μας. Οι ισορροπίες, οι "τάσεις", τα "όρια", μας ήταν λίγο πολύ γνωστά, και ήταν αυτά που μέχρι τότε φρέναραν αυτή μας την επιθυμία. Η επιλογή όμως αποκοπής από μια κατάσταση σήψης, φαινόταν επιβεβλημένη και επιλέξαμε να "κλείσουμε πόρτες", όχι σε ανθρώπους, αλλά περισσότερο σε λογικές και συμπεριφορές. Με τον καιρό, και έπειτα από την πρώτη μας απόπειρα με το τεύχος μηδέν, αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε ότι υπήρχε ένα ευρύ πεδίο στο οποίο μπορούσε να απλωθεί η αρθρογραφία μας και η επιθυμία μας για σαφή κοινωνικοπολιτική τοποθέτηση εκφράστηκε στην προηγούμενη δουλειά μας. Λογικά και το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας κινείται σε αυτό το πλαίσιο. Η εμβόλιμη λοιπόν στήλη "Brainstorming" αποτελεί αυτό που παίρνουμε και από τη λέξη, έναν "καταιγισμό ιδεών - σκέψεων" για τον επαναπροσδιορισμό των ισορροπιών για τις οποίες έκανα λόγο πριν. Παίζει μοιραία δηλαδή το "ρόλο του κακού", προκειμένου να αποσαφηνίσει τι επιτέλους είμαστε, να δώσει το στίγμα του περιοδικού, όσο "το νερό αρχίζει και μπαίνει στο αυλάκι." Η εξέγερση των συνειδήσεων απαιτεί πρώτα απ' όλα την απελευθέρωση αυτών, κάτι το οποίο έγκειται στην (ανα)θεώρηση των στερεοτύπων και προκαταλήψεων που μας κρατούν δέσμιους σε παρελθοντικές λογικές.

Το πλήθος δεν αρκεί να είναι πειθήνιο τη δεδομένη στιγμή, πρέπει και η όποια μελλοντική του συμπεριφορά να καθίσταται, κατά το μάλλον ή ήττον, προβλέψιμη' τότε αποτελεί πραγματικά διαχειρίσιμο μέγεθος. Όσοι από εμάς εμβαθύναμε στην πολιτική προπαγάνδα, ως "μεθοδική και τεχνική της αγωγής των μαζών", σήμερα διαπιστώνουμε ότι δεν είναι η μοναδική "τεχνική", ούτε καν η κυρίαρχη. Τόσο η παραδοσιακή Δεξιά, όσο και η παραδοσιακή Αριστερά δεν ήθελαν να δημιουργήσουν (μόνο) ψηφοφόρους ή οπαδούς, Η προτεραιότητα τόσο της μεν, όσο και της δε ήταν η σχηματοποίηση μιας "μαζικής κουλτούρας" (η πάσης φύσεως Αριστερά πιο "ξύπνια" έκανε θαύματα) που θα εγγυάτο τη διαρκή μαζική αναπαραγωγή ψηφοφόρων και οπαδών ή όπως θα έλεγε και ένας μακαρίτης αντικομφορμιστής ιστορικός, θα παρήγαγε μαζικά "αντίγραφα επί αντιγράφων".

Σήμερα όμως δεν είναι μονάχα τα συμβατικά κόμματα που παράγουν (τόσο με την "υψηλή", όσο και τη "χαμηλή" έννοια) πολιτική, αλλά και: Τοπική Αυτοδιοίκηση, Συνδικάτα, ΜΚΟ, "διπλωματία πολιτών" κλπ, όσο για την "επικοινωνία" (δηλαδή την κατασκευή κοινωνικής συμπεριφοράς και συναίνεσης) οι Εταιρείες Διαχείρησης Πλήθους (Ε.Δ.Π) είναι τόσο πολλές και σημαντικές, ώστε οι πολιτικοί φορείς, στην ουσία, να παίζουν ρόλο ουραγού, για να μην πούμε, υποτακτικού.

Δημοσκοπικές και διαφημιστικές εταιρείες, εκδοτικά συγκροτήματα υπεργολάβων, τηλεοπτικά προιόντα, κινηματογραφικές παραγωγές. Αυτές οι ΕΔΠ είναι βεβαίως μεταξύ τους ανταγωνιστικές, αφού απευθύνονται στους ίδιους πελάτες, το παραπάνω όμως δεν αναιρεί ότι λειτουργούν ως συγκοινωνούντα κανάλια που καταλήγουν στην ίδια "κλειστή λίμνη" (ποτέ ανοιχτή θάλασσα), διότι το παραγόμενο αποτέλεσμα έχει πανομοιότυπο στόχο. Για παράδειγμα: οι εταιρείες δημοσκοπήσεων έχουν ως μοναδικό και ανταγωνιστικό ως προς αυτό στόχο "την αποτύπωση των διαθέσεων της στιγμής της κοινής γνώμης", ή και πέρα από αυτό την εκ των προτέρων κατασκευή δεδομένων στην κοινή γνώμη που εκ των υστέρων επιβεβαιώνονται σε δημοσκοπικό επίπεδο ως αυτοεκπληρούμενες προφητείες;

Παραδείγματα: Κάποιο άγνωστο και άσχετο με την πολιτική μεγαλοτραπεζικό στέλεχος και σύμβουλος, μας παρουσιάστηκε δημοσκοπικά ως από τους δημοφιλέστερους μεταξύ των πολιτικών, με αποτέλεσμα να προταθεί από τις συστημικές πολιτικές δυνάμεις και να γίνει πρωθυπουργός. Κάποιος εμβληματικός πολιτικός της συστημικής Δεξιάς προτάθηκε από μακαρίτη κεντροαριστερό Πρωθυπουργό και πρωταγωνιστή της μεταπολίτευσης ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας - και έγινε. Αφού έγινε, επειδή ως χρυσή μετριότητα (δηλαδή "έντιμος", "σοβαρός", "νουνεχής"), βόλευε τους πάντες (κεντροδεξιούς, κεντροαριστερούς, αριστερούς, δημοσιογράφους), μας παρουσιάστηκε (δημοσκοπικά πάντα) ως ο δημοφιλέστερος Πρόεδρος και είμαι βέβαιος ότι στη συνέχεια έγινε όντως "ο δημοφιλέστερος". Σήμερα δεν είναι Πρόεδρος, αλλά ως χρυσή μετριότητα εξακολουθεί να "παράγει συναίνεση", επομένως δεν πρέπει να τον λησμονήσουμε' παρουσιάστηκε λοιπόν βιογραφία του από δημοσιογράφο, πρώην μεγαλοστέλεχος του ΣΥΝ, πρώην συνεργάτη της... Ντόρας στο Δήμο Αθηναίων και κόρη μακαρίτη βουλευτή του ΚΚΕ (και στην οποία δήλωσε αυτός ο ...παραδοσιακός Δεξιός, ότι αφού έγινε Πρόεδρος ψήφισε και ...άλλα κόμματα, ώστε οι πάντες να είναι ικανοποιημένοι) και η παρουσίαση αυτή (στην οποία συμμετείχε όλος ο καλός δημοκρατικός κόσμος, πολιτικός και δημοσιογραφικός) πήρε από τα ΜΜΕ την έκταση που έπρεπε, διότι στους ταραγμένους καιρούς που ζούμε, όσοι εξακολουθούν να παράγουν συναίνεση δεν πρέπει να λησμονούνται, ακόμη κι αν δεν έχουν σήμερα θεσμικό ρόλο.

ΕΝΑ πρόσωπο μέσα στο πλήθος

από τον Λεύκιππο

Ο διάδοχός του, νυν Πρόεδρος, κεντροαριστερός αυτός και πρώην υπουργός Εξωτερικών, προτάθηκε από κεντροδεξιό πρώην Πρωθυπουργό για να παράξει κι αυτός συναίνεση, την απαραίτητη για το πολιτικό μας σύστημα, ως άλλη χρυσή μετριότητα, μόνο που ατύχησε, διότι συνέπεσε με τις ...μη προβλέψιμες καταστάσεις του τέλους της μεταπολίτευσης.

Ένα τελευταίο - για να μη σας κουράζω - παράδειγμα, ένας αειθαλής γέροντας εμβληματική προσωπικότητα όχι της αστικής δεξιάς, αλλά της ... ριζοσπαστικής αριστεράς. Στα νιάτα του κατέβασε την κατοχική, ναζιστική σημαία στη Ακρόπολη και γι αυτό όσο ζει (ευχόμαστε να μακροημερεύσει ο άνθρωπος), απολαμβάνει ασυλίας για ό,τι λέει ή πράττει, αλλά πέραν αυτού αναγορεύτηκε από όλους (μα όλους!) ..."ζωντανό πρότυπο αντίστασης και δημοκρατικής ενότητας - νάτη πάλι η ενότητα! - του λαού". Βέβαια, δικαιούμαι να υποθέσω ότι αν η κατοχική σημαία δεν ήταν ναζιστική, αλλά σταλινική, ενδεχομένως (λέω: ενδεχομένως!) όχι μόνο να μην την κατέβαζε, αλλά και να προσφέρονταν εθελουσίως για φύλαξή της, χτυπώντας μάλιστα ...γερμανικό νούμερο στη σκοπιά. Γιατί κάνω τέτοιες υποθέσεις; Μα διότι, όταν απεβίωσε (το λέω ευγενικά) ο αιμοχαρής σταλινικός δικτάτορας της Αλβανίας και δήμιος του εκεί ελληνισμού "σύντροφος Ενβέρ", ο συγκεκριμένος "δημοκράτης" και "πατριώτης", όχι μόνο είχε το προνόμιο να συμπεριλαμβάνεται στους εκλεκτούς που παρακολούθησαν συντετριμένοι την κηδεία, όχι μόνο συλληπήθηκε τον διάδοχο του τυράννου, τύραννο Ραμίζ Αλία, αλλά κατασυγκινημένος χαιρέτησε τη σορό υψώνοντας τη (σταλινική του) γροθιά. Αυτές τις λεπτομέρειες όμως δεν τις επισημαίνει κανείς, διότι αφ' ενός η Αριστερά απολαμβάνει ασυλίας, αφ'ετέρου όσοι επιλέχτηκαν να παίξουν το ρόλο "ζωντανού προτύπου", άσχετα αν είναι δεξιοί ή αριστεροί είναι υπέρ άνω κριτικής. Όπως βλέπετε λοιπόν, η κατασκευή συναίνεσης και η δημιουργία "δημοκρατικών αντανακλαστικών" (κατά τα εξαρτημένα αντανακλαστικά του Παυλώφ), μπορεί να γίνεται και με χρυσές μετριότητες αστών πολιτικών, αλλά και με "ζωντανά πρότυπα" αριστερών "προοδευτικών".

Κατ' αναλογίαν, οι (ανταγωνιστικές μεταξύ τους) διαφημιστικές εταιρείες συγκλίνουν ως προς τη διαμόρφωση ενός συγκεκριμένου "τύπου καταναλωτή" - το χαζοχαρούμενο ανθρωπάριο που βασιλεύει στις τηλεοπτικές (και όχι μόνο) διαφημίσεις. Τα (ανταγωνιστικά μεταξύ τους) τηλεοπτικά κανάλια, (και τηλεοπτικά περιοδικά) ως προς την κατασκευή ενός συγκεκριμένου "τύπου τηλεθεατή", ο οποίος κι εν συνεχεία επιβεβαιώνεται και δημοσκοπικά ως αυτοεκπληρούμενη προφητεία ("αυτά θέλει ο κόσμος" ή "ο κόσμος έχει ανάγκη να γελάσει" και κυρίως να παραμυθιαστεί), από την "τόλμη και γοητεία" και τη "λάμψη", μέχρι τα τουρκικά σήριαλ. Τα εκδοτικά συγκροτήματα και οι πολιτικοί, την ύπαρξη ενός δεδομένου "τύπου αναγνώστη" και "ψηφοφόρου" και πάει λέγοντας.

Και αυτός ο "τύπος" είναι γεγονός, είναι δεδομένος, ακόμη και ως "αγανακτισμένος" και είναι η πλειοψηφία. Υπήρξε ο συντηρητής της "μεταπολίτευσης", θα είναι ο αχθοφόρος της "νέας μεταπολίτευσης" (εμείς θέλουμε Νέα Πολιτεία). Προβλέψιμος στην ευμεταβλητότητά του, διαχειρίσιμος, χρησιμοθηρικός, ανίκανος για το καλό αλλά και για το κακό, ικανός μόνο για ευνουχισμένες "αρετές" και ξέπνοες "αμαρτίες". Είναι ο χαρακτήρας του "τύπου" του εφήμερου πλήθους.

Το πλήθος των νεωτερικών κοινωνιών χαρακτηρίζεται από ρευστότητα' αυτό είναι το κύριο χαρακτηριστικό του. Ένα εύπλαστο υλικό που παίρνει κάθε φορά το επιθυμητό σχήμα εντός προκατασκευασμένων καλουπιών. Οι Ε.Δ.Π δεν διαχειρίζονται μόνον τις υπαρκτές αναγκες μας, αλλά κυρίως τη φαντασία μας' "...αυτή την τεράστια απολυτρωτική δύναμη του ανθρώπου. Τα κατεστημένα έχουν ένα θανάσιμο εχθρό: τη φαντασία. Γι αυτό σε υποβάλλουν σε φαντασιεκτομή" (Γ. Γεωργαλάς).

Τα προϊόντα μαζικής κουλτούρας βγάζουν στη επιφάνεια τα απωθημένα, τις ανικανοποίητες επιθυμίες, την αβάσταχτη ελαφρότητα του τίποτα του "μέσου ανθρώπου". Γι αυτό το λόγο και οι διαφημίσεις, τα τηλεοπτικά σήριαλ, τα "πρωινάδικα", οι κινηματογραφικές ταινίες στην πλειοψηφία τους κλπ είναι κατασκευασμένα λες και απευθύνονται σε καθυστερημένους - και πραγματικά απευθύνονται σε καθυστερημένους, δηλαδή σε ανθρώπους που έχουν υποστεί φαντασιεκτομή.

Τίποτα λοιπόν δεν πρέπει να στέκεται "πάνω", "πέρα" ή "αλλιώς" από το διαχειρήσιμο πλήθος. Σημεία αναφοράς του, "ο καλύτερος εαυτός" του, είναι οι άνθρωποι του μαζικού θεάματος, "τα αντίγραφα επί αντιγράφων", (μοντέλες, τηλεπερσόνες, ποδοσφαιριστές, ηθοποιοί, κοσμικοί, αρσενικές και θηλυκές πόρνες πολυτελείας, τεχνοκράτες της πλάκας - αυτοί άλλωστε εκλέγονται και στο κοινοβούλιο όταν αποφασίσουν να ...προσφέρουν στα κοινά) κι αν πρόκειται για ...διανοούμενους, τότε αυτοί πρέπει να έχουν το προφίλ του ...Μίμη Ανδρουλάκη, του οποίου τα βιβλία έσπασαν ρεκόρ πωλήσεων- ποιος κακεντρεχής είπε πως το πλήθος δε διαβάζει;

Ο ήρωας, ο ασκητής, ο εθελούσια μοναχικός δημιουργός πρέπει να υπάρχουν ενίοτε και να αναφέρονται από τα "μέσα", αλλά πάντα ως αξιοπερίεργα όντα, όχι ως οδοδείκτες μιας άλλης

συμπεριφοράς, ποτέ ως σηματοδότες του "αλλιώς της ύπαρξης". Όσοι μπορούν να γίνουν σημεία αναφοράς για μια άλλη θεώρηση ζωής πρέπει και αυτοί - ιδίως αυτοί - να αυτοαναιρεθούν, να γίνουν "ένα" με την απρόσωπη μάζα, τις ανάγκες της, τη χρησιμοθηρία της, τις φαντασιώσεις της, την "ανάγκη να διασκεδάσουμε" ή να παραμυθιαστούμε. Έτσι ο Ινδός γκουρού σε τηλεοπτική διαφήμιση παρέχει ...πρακτικές συμβουλές στα ανθρωπάκια που ζητούν γρήγορες και φτηνές υπηρεσίες (σε παλαιότερη διαφήμιση της εταιρείας χρησιμοποιήθηκαν οι Επαναστάτες μας).

"Ο Ήρωας, ως ανθρώπινος τύπος, είναι ο υπ' αριθμόν ένα κίνδυνος σε μια εφήμερη, αντιηρωική κοινωνία, συνεπώς τα "μέσα μαζικού θεάματος" για να τον απομυθοποιήσουν, θα τον παράξουν σύμφωνα με το διαχειρήσιμο φαντασιακό της μάζας, ως "υπερ-ήρωα των μαζών"

Ο Ήρωας, ως ανθρώπινος τύπος, είναι ο υπ' αριθμόν ένα κίνδυνος σε μια εφήμερη, αντιηρωική κοινωνία, συνεπώς τα "μέσα μαζικού θεάματος"για να τον απομυθοποιήσουν, θα τον παράξουν σύμφωνα με το διαχειρήσιμο φαντασιακό της μάζας, ως "υπερ-ήρωα των μαζών" (χαρακτηριστικά παραδείγματα οι "ήρωες" της marvel comics και ο ...πράκτωρ 007, αντικείμενο πόθου για τις γυναίκες και φαντασιακό "υπερ-εγώ" για τους άντρες), αλλά και όταν η "κοινωνία του θεάματος" παράγει εξαιρέσεις, όπως η ταινία "300" (μια ενδιαφέρουσα εξαίρεση με τις όποιες "αμερικανιές" της ταινίας ή του κόμικ), πρέπει και αυτή η εξαίρεση να συμπληρωθεί από την παρωδία της, τον ευτελισμό, "την κωμική πλευρά" της, τη μέθοδο ώστε τα όποια σοβαρά μηνύματα να αφυδατωθούν, να καταστούν εν τέλει ακίνδυνα' έτσι οι "300"...συμπληρώθηκαν από την παρωδία "Σπαρτιάτες για κλάμματα", όπως πριν χρόνια προβλήθηκε η ταινία "οι ήρωες με τα κολάν", μια ελεεινή παρωδία, μια ύβρις ενός από τους ευγενέστερους ευρωπαϊκούς θρύλους (του Ρομπέν των Δασών).

Κατά την ταπεινή μου γνώμη, η παρομοίωση του πλήθους με "αγέλη", δεν είναι ιδιαίτερα επιτυχής' η αγέλη των άγριων ζώων, φυτοφάγων και σαρκοβόρων, χαρακτηρίζεται από πηγαία δύναμη και ομορφιά, από ανεξαρτησία, από όλα τα υπέροχα ζωτικά ένστικτα των αγρίων υπάρξεων. Η αγέλη προστατεύει τα μικρά της, διότι η επιβίωση του είδους είναι το πρώτο μέλημα, έχει διακριτούς ρόλους για τα μέλη της, η αλληλεγγύη μεταξύ των μελών της είναι δεδομένη και η ιεραρχία επιστέγασμα αυτής της αλληλεγγύης.

Όχι, το πλήθος δεν συμπεριφέρεται ως αγέλη άγριων ζώων αλλά ως κοπάδι οικόσιτων ζώων, σταβλισμένων ή ελευθέρας βοσκής. Ένα κοπάδι μηρυκαστικών για την ακρίβεια - αιώνια μηρυκάζει τις "αλήθειες", που εκ των προτέρων του σερβίρονται. Γι αυτό οι "έξυπνες" και ευνουχισμένες αστικές "ελίτ" προτιμούν την εξαπάτηση, την πανουργία από τη βία. Η πανουργία είναι πιο αποτελεσματική και "ταιριάζει γάντι" σε μια σε μια ψοφοδεή "ελίτ", που ενδιαφέρεται μόνον "να είναι στα πράγματα" και να τα διαχειρίζεται, χωρίς καν να έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό της, χωρίς να πιστεύει στην όποια αποστολή της και κάνει ό,τι μπορεί για να αποφύγει την σύγκρουση.

Το πρώτο σου στοίχημα, σύντροφε αναγνώστη, είναι να μην είσαι μέρος του απρόσωπου πλήθους, αλλά ένα πρόσωπο μέσα στο πλήθος και ανάλογα να λειτουργείς ως οδοδείκτης μιας άλλης αισθητικής και πολιτικής συμπεριφοράς. Να μην συμπεριφέρεσαι ούτε ως εξατομικευμένη μονάδα, ούτε ως νούμερο στατιστικής.

Να μη βαδίζεις στη λεωφόρο ("Μη τας λεωφόρους βαδίζειν", Πυθαγόρας), αλλά να ανακαλύπτεις το "άλλο" μονοπάτι, την ατραπό. Η φαντασία σου να λειτουργεί απελευθερωτικά και εναλλακτικά, να ιεραρχείς και να διαχειρίζεσαι ο ίδιος τις ανάγκες σου - και η πλήρωση των όποιων αναγκών να μη γίνεται με ιδιοσυγκρασία δούλου, αλλά με ιδιοσυγκρασία ελεύθερου.

Τι σημαίνει ιδιοσυγκρασία ελεύθερου, τι σημαίνει "κάνω βούληση δική μου την ανάγκη"; Πολλές και διαφορετικές απαντήσεις, ανάλογα με την πρόκληση που κάθε φορά αντιμετωπίζεις και δεν είναι αποστολή μου να "σε διαφωτίσω". Θα σου αναφέρω όμως μία από τις απαντήσεις - διηγήσεις του μεγάλου μας Καζαντζάκη από την "Αναφορά στον Γκρέκο" κι αν θέλεις να καταλάβεις, θα καταλάβεις.

"Ένας βοσκός από τ' ανώγεια, άγριο πετροχώρι στην πλαγιά του Ψηλορείτη, άκουγε τους χωρικούς να του διηγούνται σημεία και τέρατα για το Μεγάλο Κάστρο. Στην πολιτεία αυτή, λέει, βρίσκεις όλα τ' αγαθά του κόσμου: κουκιά με τη σέσουλα, παστό μπακαλιάρο τσουβάλια, βαρέλια τις σαρδέλλες και

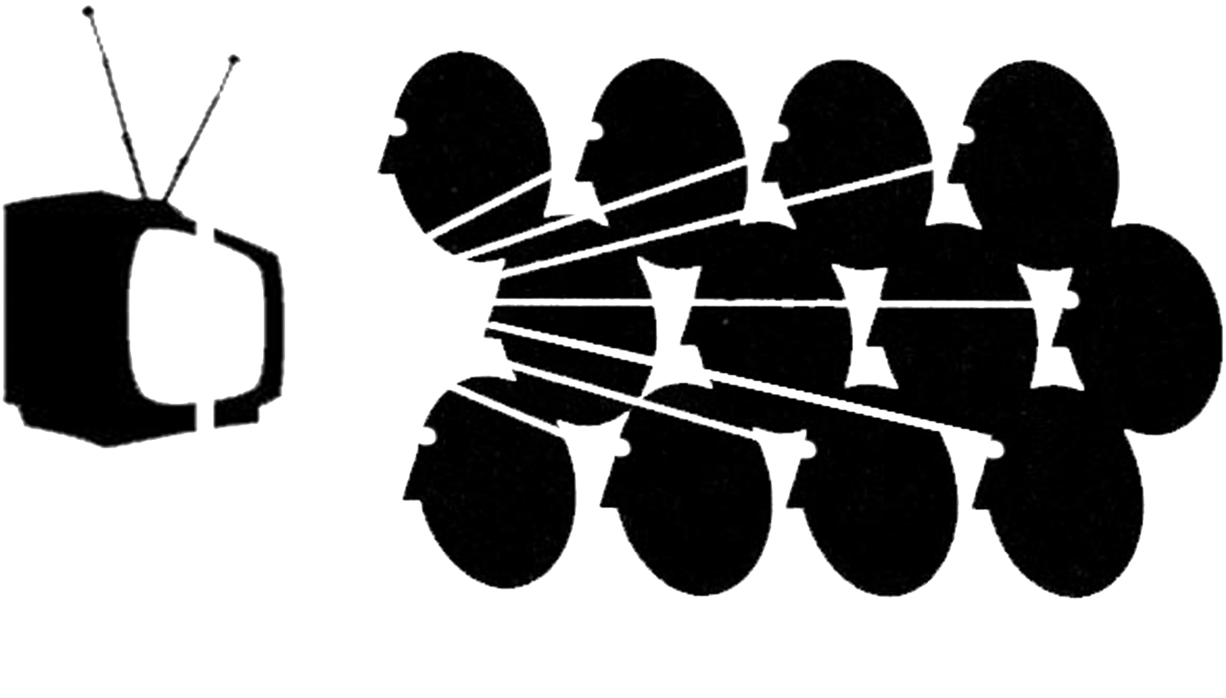
τις καπνιστές ρέγγες' κι ακόμα μαγαζιά τίγκα στιβάνια, κι άλλα που πουλούν τουφέκια όσα θές, σουγιάδες, μαχαίρια και μπαρούτη' κι άλλα που κάθε πρωί ξεφουρνίζουν, φουρνιές φουρνιές, άσπρο ψωμί, φραντζόλα. Κι έχει, λέει, ακόμα, σαν βραδιάσει, γυναίκες που δεν σε σκοτώνουν, σαν τις Κρητικοπούλες, αν τις αγγίξεις, κι είναι το κρέας τους άσπρο και νόστιμο σαν τη φραντζόλα.

Όλα ετούτα τα θάματα τ' άκουγε ο βοσκός, τα σάλια του έτρεχαν, και το Μεγάλο Κάστρο έλαμπε στη φαντασιά του σαν κρητικός παράδεισος, γεμάτος μπακαλιάρο, τουφέκια και γυναίκες. Άκουγε, άκουγε κι ένα μεσημέρι πια δε βάσταξε, έζωσε σφιχτά το φαρδύ ζωνάρι του, ανακρέμασε στην πλάτη του την πιο καλή, την ξομπλιαστή του βούργια, φούχτωσε το βοσκοράβδι του και ροβόλησε από τον Ψηλορείτη.

Σε λίγες ώρες αντίκρισε το Μεγάλο Κάστρο' ήταν ακόμα μέρα, κι η καστρόπορτα ήταν ανοιχτή. Ο βοσκός στάθηκε στο κατώφλι' μια δρασελιά και θα ΄μπαινε στον παράδεισο. Μα ξαφνικά η ψυχή του τινάχτηκε' σαν να' νιωσε η ψυχή αυτή πως η πεθυμιά την είχε καβαλήσει, πως δεν έκανε ό,τι ήθελε, δεν ήταν λεύτερη' ντράπηκε.

Ζάρωσε ο Κρητικός τα φρύδια, τον πήρε το φιλότιμο. "Θέλω μπαίνω, θέλω δεν μπαίνω", είπε' "δεν μπαίνω"! Γύρισε τη ράχη του στο Κάστρο και πήρε το δρόμο πίσω κατά το βουνό".

Και όπως είπα και πριν, σύντροφε αναγνώστη, αν θέλεις να καταλάβεις, θα καταλάβεις.

"Το πρώτο σου στοίχημα, σύντροφε αναγνώστη, είναι να μην είσαι μέρος του απρόσωπου πλήθους, αλλά ένα πρόσωπο μέσα στο πλήθος και ανάλογα να λειτουργείς ως οδοδείκτης μιας άλλης αισθητικής και πολιτικής συμπεριφοράς. Να μην συμπεριφέρεσαι ούτε ως εξατομικευμένη μονάδα, ούτε ως νούμερο στατιστικής."

συνέντευξη
με τον
Troy Southgate

από τον Mind Terrorist

Μια συζήτηση με τον Troy Southgate δεν αποτελεί μια καθόλου τυπική υπόθεση. Προσωπικά περίμενα αυτή τη στιγμή αρκετό καιρό και αισθάνομαι ευτυχής που μου δόθηκε αυτή η ευκαιρία. Ο Troy Southgate, αγγλοσκωτικής καταγωγής, είναι συγγραφέας, μουσικός, ακτιβιστής και θεωρητικός επικεφαλής του Εθνικοαναρχικού Κινήματος (National Anarchism).

Η θεωρία του, η οποία βασίζεται στην κολλεκτιβοποίηση της πολιτικής και ακτιβιστικής δράσης πάνω στις βάσεις της εθνικότητας, του τριμπαλισμού και της ταυτότητας, βρήκε μεταξύ άλλων μεγάλη ανταπόκριση σε άτομα του αναρχικού χώρου, αφού μεγάλο μέρος της αφορά στον επαναπροσδιορισμό των ανθρωπίνων σχέσεων, και στην κατάργηση - αντικατάσταση της ιεραρχίας του κράτους και του καπιταλισμού, από ένα τοπικιστικό μοντέλο στο οποίο αυτοορίζουν τη ζωή τους τα άτομα με βάση δικούς τους κοινούς αξιακούς κώδικες. Υπερασπίζεται έτσι την αποκεντρωμένη κοινωνική δομή όπου άτομα με κοινές θέσεις συγκροτούν τις δικές τους κοινωνίες.

Κεντρικά στοιχεία του Αναρχισμού, όπως το απεριόριστο των ανθρωπίνων ελευθεριών και δικαιωμάτων, έχουν κεντρική θέση στις θεωρίες του Εθνικοαναρχισμού μιας και σύμφωνα με τον Troy, συνηγορούν στη διατήρηση των παραδόσεων και των εθνικών και φυλετικών ταυτοτήτων. Στο πλαίσιο αυτό απορρίπτει τον Φασισμό, τον Κομμουνισμό και τον Εθνικοσοσιαλισμό, ως δικτατορικά, ολοκληρωτικά και κρατικιστικά συστήματα που και σαν ιστορικά παραδείγματα, απέτυχαν να δημιουργήσουν υγιείς κοινωνίες σε έναν υγιή κόσμο.

Έχει γίνει επανειλημμένα στόχος δημοσιογράφων, αντιφασιστών, του πρακτορίστικου περιοδικού Searchlight, της αστυνομίας αλλά και ατόμων του εθνικιστικού κινήματος. Σήμερα έχει αναπτύξει εθνοαναρχικές ομάδες στις Η.Π.Α, την Αγγλία, τη Σκανδιναβία, την Αυστραλία και την Νέα Ζηλανδία.

Τον Σεπτέμβριο του 2010, ο Troy συνέταξε το μανιφέστο του Εθνικού Αναρχισμού. Στις 15.000 λέξεις του, παρουσιάζει με λεπτομέρειες, ένα σύστημα βασισμένο στον τριμπαλισμό "για την κοινότητα, ενάντια στο κράτος".

Ας αφήσουμε όμως τον ίδιο να μας τα εξηγήσει όλα πιο διεξοδικά, απαντώντας στις σχετικές ερωτήσεις μας.

- Καλησπέρα Troy. Η συνέντευξη αυτή είναι μια θαυμάσια ευκαιρία για τους αναγνώστες του περιοδικού μας να εξοικειωθούν περισσότερο με τον Εθνικοαναρχισμό. Θεωρώ πως είσαι ένας από τους πιο κατάλληλους να μας μιλήσεις σχετικά, επομένως θα μπορούσες να μας εξηγήσεις αρχικά το motto που χρησιμοποιείτε, "ενάντια σε όλα τα πολιτικά δόγματα";

Νομίζω ότι το συγκεκριμένο σύνθημα, ένα από τα πολλά που χρησιμοποιούμε, επινοήθηκε από τον Welf Herfurth, τον κύριο σύνδεσμό μας στην Αυστραλία και αντικατοπτρίζει την αντίθεσή μας τόσο στην Αριστερά και στη Δεξιά. Το κομματικό σύστημα, το οποίο εδώ στην Αγγλία, παίρνει τη μορφή της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, σε μεγάλο βαθμό εμπεριέχει αυτού του είδους την κατηγοριοποίηση. Πράγματι, με αυτό τον τρόπο είναι εξαιρετικά εύκολο να κρατά κανείς τους ανθρώπους διαιρεμένους, κάτι εντελώς αναποτελεσματικό. Ο Muammar al-Qathafi (1942-2011) είχε πει κάποτε ότι "ο κανόνας ενός κόμματος είναι ο κανόνας ενός μόνο μέρους πάνω και πέρα από το σύνολο", έτσι ώστε κατά συνέπεια η ίδρυσή του να έρχεται ως αναγκαιότητα κάλυψης των συμφερόντων ενός μονάχα τμήματος της κοινωνίας, και όλοι γνωρίζουμε ποιο τμήμα καταλήγει να είναι αυτό. Επιπλέον, με δεδομένο ότι πάντοτε όλα περιστρέφονται όσον αφορά στην εξουσία γύρω από δύο με τρία κόμματα, τα οποία μοιάζουν στενά γύρω από πολλά θέματα, προκύπτει ότι κανένα από αυτά δεν αποτελεί πραγματικό κίνδυνο για το παρόν staus quo. Ακόμα και τα λεγόμενα "ακραία" και "εξτρεμιστικά" κόμματα, όσα δηλαδή δηλώνουν ότι πολεμούν το σύστημα και τον καπιταλισμό, είναι πραγματικά πολύ περιθωριοποιημένα. Έτσι λοιπόν για να επιστρέψω στο σύνθημά μας, είναι ένας τρόπος να ταρακουνήσουμε τους ανθρώπους από τις παλιές τους συνήθειες να αισθάνονται υποχρεωμένοι να ακολουθούν τις φιλοδοξίες ενός κόμματος απλώς και μόνο επειδή συμφωνούν περισσότερο με το ένα έναντι του άλλου. Επιπρόσθετα, ο Εθνικοαναρχισμός προσπαθεί να κάνει τον κόσμο να σκεφτεί "έξω από το κουτί" και να συνειδητοποιήσει ότι θέματα όπως η οικολογία, ο αντικαπιταλισμός, τα δικαιώματα των ζώων και πολλά ακόμα, δεν είναι προνόμιο μόνο της Αριστεράς. Όπως ισχύει και με τη θεματική ατζέντα που αφορά τη φυλετική και πολιτιστική ταυτότητα, η οποία μονοπωλείται από τη Δεξιά. Μόλις πραγματικά εκλείψει αυτό το σκηνοθετημένο εν πολλοίς δόγμα, είναι δυνατόν όλο το πράγμα να γίνει πιο εκλεκτικό και να λάβει τα καλύτερα στοιχεία από τα τωρινά πολιτικά ρεύματα, ώστε μέσα από τη σύνθεση να δημιουργηθεί κάτι που θα βρίσκεται σε αρμονία με αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν πραγματικά. Εμείς από την πλευρά μας προσπαθούμε να ενθαρρύνουμε τους ανθρώπους να είναι πιο δεκτικοί σε νέες ιδέες.

- Και ποιο είναι το κύριο όραμα κατά τη γνώμη σου;

Οι Εθνικοαναρχικοί πιστεύουν στη δημιουργία αποκεντρωμένων χωριών - κοινοτήτων, εκεί όπου οι άνθρωποι θα έχουν το χώρο και τον χρόνο τους να ζήσουν σύμφωνα με τις αρχές που θα επιλέξουν. Οραματιζόμαστε την αναγέννηση των αγροτικών τεχνών - επαγγελμάτων, της προσωπικής - ανιδιοτελούς πρωτοβουλίας και της οικονομικής αυτονομίας και αυτάρκειας. Ωστόσο, δε θεωρούμε ότι οι απόψεις μας πρέπει να επιβληθούν στους υπόλοιπους, και σε αυτό το πλαίσιο σκεφτόμαστε πάντοτε μη καταναγκαστικά, όντας συνολικά αρκετά ευέλικτοι, ανοιχτοί και απροκατάληπτοι.

- Είναι ο Εθνικοαναρχισμός μόνο μια θεωρία ή μπορεί και γίνεται πράξη; Πώς συγχρονίζεται με την τωρινή πολιτική, κοινωνική και οικονομική κατάσταση;

Δεν είναι αναγκαίο για τον κόσμο να ζει σε Εθνικοαναρχικές κοινότητες για να κάνει πράξη τους στόχους μας, πολύ απλά διότι δουλεύουμε για το μέλλον και αυτό το πράγμα δεν μπορεί να γίνει αυτή τη στιγμή και να αλλάξουμε όλοι μονομιάς τη ζωή μας. Αρκετοί άνθρωποι βέβαια αυτοπαράγουν ήδη σε κήπους, δημιουργούν μεταξύ τους συνεταιρισμούς και εργάζονται με εναλλακτικά νομίσματα μέσω τοπικών συστημάτων συναλλαγών. Υπάρχουν επίσης κάποιοι οι οποίοι έχουν ήδη προετοιμάσει και παραχωρήσει εκτάσεις γης προς αξιοποίηση και έτσι είμαι σε θέση να πω ότι στο εγγύς μέλλον οι πρώτες μικρές Εθνικοαναρχικές Κοινότητες θα αποτελούν πραγματικότητα. Όσο για τον συγχρονισμό για τον οποίο έκανες λόγο πριν, ο Εθνικοαναρχισμός υποστηρίζει μια πραγματική φυγή από το υπάρχον πολιτικό σύστημα, σε καμιά περίπτωση ενσωμάτωση και με κανέναν τρόπο. Ωστόσο, γνωρίζοντας το ότι ζούμε υπό συγκεκριμένες συνθήκες, δεν αδιαφορούμε για τα πάσης φύσεως προβλήματα, έτσι στηρίζουμε αντικαπιταλιστικές συγκεντρώσεις - πορείες και μιλούμε στον κόσμο για τις ιδέες μας. Αυτό μας βοήθησε στο να έρθουμε σε επαφή με νέους ανθρώπους που άρχισαν να έχουν ενδιαφέρον για τον Εθνικοαναρχισμό. Επίσης, για το λόγο αυτό υπάρχει ένα πολύ καλό δίκτυο από σελίδες στο internet, όπως το National - Anarchist Movement (N-AM) και το National - Anarchist Permaculture Information

Network (N-APIN) γκρουπ στο Facebook, όπως και το επίσημο N-AM website (www.national-anarchist.net). Τέλος στην Αμερική υπάρχει και το εξαιρετικό Attack the System (attackthesystem.com), το οποίο δημοσιεύει άρθρα, ραδιοφωνικές παραγωγές και συνεντεύξεις και γενικά υλικό από Εθνικοαναρχικούς Συντρόφους από όλο τον κόσμο.

- Μελετώντας τα σχετικά με τον Εθνικοαναρχισμό οδηγήθηκα στο συμπέρασμα πως βρίσκεται πολύ πιο κοντά στην Αναρχία, παρά στον Εθνικισμό. Είναι σωστή αυτή η διαπίστωση;

Ναι, είναι σωστή. Παρ' ότι κάποιοι από εμάς προερχόμαστε από τον εθνικιστικό χώρο, ο Εθνικοαναρχισμός δεν αποτελεί εθνικιστικό ρεύμα, διότι, και μιλώ από ευρωπαϊκής άποψης, απορρίπτουμε τα σημερινά σύνορα των χωρών της Ευρώπης. Αυτό ίσως θα μπορούσε να ανησυχήσει αρκετούς, όμως η θέση μας αυτή έχει να κάνει με το γεγονός ότι τα "έθνη" αυτής της ηπείρου δεν αντικατοπτρίζουν πλέον την εθνολογική σύσταση και σύνθεση των φυλών που εγκαταστάθηκαν αρχικά εδώ. Αυτό έρχεται ως αποτέλεσμα της μαζικής μετανάστευσης, που φυσικά ήρθε με τη σειρά του ως φυσικό επακόλουθο των βραχυπρόθεσμων οικονομικών πολιτικών που ακολουθήθηκαν. Χώρες όπως η Αγγλία, η Γαλλία και η Γερμανία, δύσκολα μπορούν σήμερα να θεωρηθούν αμιγή έθνη, λόγω του ότι μεγάλος πληθυσμός τους έχει αναμειχθεί με αντίστοιχο από την Αφρική και την Ασία. Εκτός αυτού, η ιδιότητα του έθνους, έχει για εμάς να κάνει όχι με τη ρηχή ιδιότητα του πολίτη σε ένα έθνος - κράτος. Θα πρέπει να σχηματιστούν νέα έθνη, και να είναι μεγάλα όπως μια πόλη και μικρά όπως ένα χωριό. Η Ελλάδα ήδη έχει μια σχετική εκπληκτική προϊστορία πάνω σε αυτό, με τις πόλεις - κράτη. Και έχεις δίκιο να λες ότι ο Εθνικοαναρχισμός είναι στην ουσία Αναρχία, γιατί θεωρούμε πως η φυλετική ταυτότητα είναι δευτερευούσης σημασίας και αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης και συνολικότερης κοσμοθεωρίας. Με άλλα λόγια, είμαστε Αναρχικοί πρώτα και κύρια, όχι Εθνικιστές που φορούμε τη μάσκα του Αναρχικού απλά για κάποιο πολιτικό όφελος.

“Συνοπτικά, τόσο ο Φασισμός όσο και ο Εθνικοσοσιαλισμός, είναι ολοκληρωτικές - συγκεντρωτικές τάσεις και ωθούν τους ανθρώπους να ακολουθούν και να συμπλέουν όπως οι Βρετανικές ή οι Αμερικάνικες κυβερνήσεις κάνουν για τη φιλελεύθερη δημοκρατία. Τα συστήματα αυτά βασίζονται στη δύναμη της εκμετάλλευσης, τη λογική του αναλώσιμου και στο όφελος που προκύπτει από τον πόλεμο και την οικονομική καταστροφή.”

- Σε αρκετά από τα κείμενα και άρθρα σου κάνεις έναν σαφή διαχωρισμό του Εθνικοαναρχισμού από τον Εθνικοσοσιαλισμό, τον Φασισμό και τον τυπικό Εθνικισμό. Θα μπορούσες να μας μιλήσεις για αυτό τον διαχωρισμό και στο πού εστιάζεις τις βασικότερες διαφορές;

Πέρα από το γεγονός ότι κάθε ένας από τους όρους περιέχει τη λέξη "Έθνος" ή στην περίπτωση του Φασισμού γυρνά γύρω από την έννοια του έθνους, εντούτοις ελάχιστη σχέση έχουμε με τις προαναφερθείσες ή με οποιαδήποτε κρατικίστικη ιδεολογία. Νομίζω πως απλά μπορείτε να κοιτάξετε στην ιστορία του Αναρχισμού και στον αγώνα των απλών ανθρώπων να διαχειριστούν την ανεξαρτησία και την ελευθερία τους απέναντι σε τυραννικά καθεστώτα. Συνοπτικά, τόσο ο Φασισμός όσο και ο Εθνικοσοσιαλισμός, είναι ολοκληρωτικές - συγκεντρωτικές τάσεις και ωθούν τους ανθρώπους να ακολουθούν και να συμπλέουν όπως οι Βρετανικές ή οι Αμερικάνικες κυβερνήσεις κάνουν για τη φιλελεύθερη δημοκρατία. Τα συστήματα αυτά βασίζονται στη δύναμη της εκμετάλλευσης, τη λογική του αναλώσιμου και στο όφελος που προκύπτει από τον πόλεμο και την οικονομική καταστροφή. Για να μην αναφέρω ότι τόσο ο Εθνικοσοσιαλισμός, όσο και ο Φασισμός ιδρύθηκαν από πλούσιους μεγαλοτραπεζίτες και βιομήχανους. Για να είμαι ειλικρινής, αυτά τα συστήματα αποτελούν ακριβώς το αντίθετο από αυτό που επιθυμούμε να πετύχουμε με τον Εθνικοαναρχισμό.

- Είναι ο Εθνικοαναρχισμός μια εξωστρεφής/κοινωνικοποιημένη ιδεολογία; Είναι κάτι που θεωρείς πως αφορά το λαό ή μια συγκεκριμένη ελίτ;

Σίγουρα θα έλεγα πως είναι ελιτίστικη, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία γι αυτό. Αλλά επειδή σε καμία περίπτωση αυτό δε θέλουμε να φανεί σαν σνομπισμός ή τάση του να παίρνουμε πολύ περισσότερο στα σοβαρά τους εαυτούς μας, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων μοιάζει απλά ανήμπορη να κάνει τα αναγκαία βήματα προς την Αυτονομία αυτή τη στιγμή. Είναι πιθανό βεβαίως στη θεωρία, όμως αρκετοί δεν νιώθουν πως το έχουν ανάγκη τώρα, χρειάζεται τα πράγματα να χειροτερέψουν πάρα πολύ για να αρχίσουμε να βλέπουμε κάποια πρόοδο. Πάντως έχω την εντύπωση ότι οι Έλληνες ήδη γνωρίζουν πολλά για αυτή την κατάσταση και αναμφίβολα όλο αυτό που συμβαίνει στη χώρα σας έχει οδηγήσει στην πολιτικοποίηση μια ολόκληρη γενιά. Όσο πιο συχνά συμβαίνουν τέτοια πράγματα, οι πιθανότητες αυξάνονται.

"Όσο λιγότερο εξαρτώμαστε από το Κράτος, τόσο αυτό θα αποδυναμώνεται. Συνεπώς, οι άνθρωποι θα ενδυναμώνονται ως μονάδες και ως σύνολο, με το να γίνονται πραγματικά Αυτόνομοι σε κάθε έκφανση του βίου τους."

- Το δομικό μοντέλο σας βασίζεται στην οριζόντια ιεραρχία. Πολλοί άνθρωποι αισθάνονται ασφαλείς όταν ακολουθούν κάποιον και αυτό το βλέπουμε και στην καθημερινότητά μας: ολόκληρο το οργανόγραμμα της ζωής περιλαμβάνει αυστηρά κάθετες ιεραρχίες με επικεφαλής που σπρώχνουν ολοένα και περισσότερο τον κόσμο να κάνει πράγματα παρά τη θέλησή του. Θεωρείς την οριζόντια ιεραρχία μια ουτοπία;

Νομίζω ότι η ιεραχία είναι απόλυτα φυσική, δεν υπάρχει κάτι το ουτοπικό σε αυτήν. Αν για παράδειγμα ανατρέξουμε στις κοινωνίες κυνηγού - θηράματος, αυτές απεικονίζουν το πώς στην πραγματικότητα ζούμε και αλληλεπιδρούμε ο ένας με τον άλλον και αυτό αποδεικνύει πως υπάρχουν ηγέτες και ακόλουθοι. Τα προβλήματα ξεκινούν όταν τα κάθετα ιεραρχικά δομικά συστήματα συσχετίζονται με την πολιτική χειραγώγηση, με συνέπεια το είδος της εκμετάλλευσης που αναπτύσσεται να θυμίζει καπιταλισμό ή κομμουνισμό. Ο Richard Hunt (1933-2012), ιδρυτής του περιοδικού Green Anarchist, είχε κάποτε αναφέρει ότι μια καλή περιγραφή του τρόπου με τον οποίο οι "πρωτόγονοι" άνθρωποι συνήθιζαν να ζουν αποτυπώνεται στη φράση "μια λέξη από τον Βασιλιά και ο καθένας κάνει αυτό που νομίζει." Πιστεύω πως έτσι ακριβώς δουλεύουν τα πράγματα σε μια πιο υγιή και φυσική κοινωνία. Οι ηγέτες έχουν μια ευθύνη προς τα συντροφικά ανθρώπινα όντα και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να τα μεταχειρίζονται σαν αναλώσιμα είδη προς εκμετάλλευση.

- Στις περισσότερες χώρες του μοντέρνου δυτικού πολιτισμού αντιμετωπίζουμε σήμερα την εκδικητική μανία του Κράτους. Παρά το γεγονός ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα φτάνουν στα όριά τους, οι πολίτες ζητούν περισσότερη κρατική προστασία. Γιατί πιστεύεις ότι συμβαίνει αυτό;

Φόβος. Είναι ένα βασικό ανθρώπινο ένστικτο για να είσαι με την πλευρά του ισχυρού ώστε να αποφύγεις τον κίνδυνο. Για παράδειγμα, το χρυσόψαρο, τείνει να χώνεται δίπλα σε μεγάλα ψάρια τα οποία έχουν περισσότερες πιθανότητες να τα παρατηρήσει πρώτα ένας κυνηγός και να γίνουν λεία του και έτσι με αυτό τον τρόπο εκείνο αποφεύγει να έχει την ίδια μοίρα. Οι άνθρωποι είναι κοινωνικοποιημένα ζώα, έτσι τείνουν να ζουν σε ομάδες. Ο θεσμός της οικογένειας μπορεί να φθίνει σημαντικά στη Δύση, εντούτοις οι άνθρωποι ακόμα αισθάνονται δεσμούς μεταξύ τους, ιδιαίτερα σε δύσκολες στιγμές. Το Κράτος εκμεταλλεύεται αυτή την αδυναμία και αντικατέστησε την κοινότητα σαν συνεκτικό δεσμό των ανθρώπων. Φυσικά αυτό είναι μια πλάνη, διότι οι άνθρωποι στις μεγαλουπόλεις είναι λιγότερο ασφαλείς απ' όσο ήταν στο παρελθόν, αλλά το γεγονός ότι η κοινωνική δομή έχει αφαιρεθεί - κυρίως λόγω της διάβρωσης του θεσμού της οικογενείας, καθιστά επιτακτική την ανάγκη για εμάς να επανοικοδομήσουμε ένα δίκτυο υποστήριξης που να λειτουργεί σαν αλυσίδα πολλών οικογενειών, σαν αλυσίδα των αναγκών και των πόρων τους. Όσο λιγότερο εξαρτώμαστε από το Κράτος, τόσο αυτό θα αποδυναμώνεται. Συνεπώς, οι άνθρωποι θα ενδυναμώνονται ως μονάδες και ως σύνολο, με το να γίνονται πραγματικά Αυτόνομοι σε κάθε έκφανση του βίου τους.

- Θα χαρακτήριζες τον εαυτό σου αποκεντρωτιστή (decentralist);

Αναμφισβήτητα. Πάντοτε πίστευα ότι η αποκέντρωση πρέπει, όσο είναι δυνατόν, να περάσει στο χαμηλότερο δυνατό σημείο μορφής διοίκησης. Είναι αδύνατον για ένα άτομο το να συνειδητοποιήσει τη δυναμική του σε ένα συγκεντρωτικό μοντέλο διακυβέρνησης που εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από νόμους και κανόνες άλλων. Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι δεν πρέπει αυτοί να υπάρχουν ως κοινά αποδεκτοί, όμως τα μεγάλα συστήματα τείνουν να προσπερνούν και να αγνοούν τους ανθρώπους ως χαρακτήρες και ως αυθύπαρκτες μονάδες με κλίσεις και επιδεξιότητες, όνειρα και φιλοδοξίες, και ενδιαφέρονται μονάχα για τους λίγους που "τρέχουν την παράσταση", όπως λέμε. Ένας από τους πιο αξιόλογους υπερασπιστές της αποκέντρωσης υπήρξε ο E. F. Schumacher (1911–1977), συγγραφέας της δημιουργίας "Small is Beautiful". Προτείνω ανεπιφύλακτα αυτό το βιβλίο σε όλους.

- Φυλετιστής ή Τριμπαλιστής;

Και τα δύο. Στην πραγματικότητα δεν κάνω κάποια διάκριση ανάμεσά τους. Θεωρώ ότι ο τριμπαλισμός είναι πιο ιδανικός και αν θέλεις, δεν πιστεύω σε αυτή την ανοησία με τη "λευκή ανωτερότητα", διότι καταντά αρκετά συγκεντρωτικό και αγνοεί ολοκληρωτικά τις φυλετικές και πολιτιστικές διαφοροποιήσεις. Οι φυλές κατά τον τριμπαλισμό είναι πολύ πιο διαχειρίσιμες, αν και πιστεύω ότι οφείλουν να είναι μονοφυλετικές για να εξασφαλίζεται η ομοιογένεια.

“Η απληστία και η διαφθορά του ελληνικού κράτους είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο, όμως τώρα είναι πολύ σημαντικό για τους ανθρώπους να μην πέσουν θύμα ενός ληστρικού κράτους στο μέλλον.”

- Αναρχία: Χάος ή Τάξη;

Νομίζω ότι ήδη ζούμε το Χάος και αυτό δεν είναι καθόλου ευχάριστο. Πιστεύω στην Τάξη, με ενδιαφέρει η επιλογή της διαχείρισης. Η Αναρχία έχει μια κακή φήμη σε αυτό το επίπεδο, δυστυχώς, βέβαια η εικόνα των επαναστατημένων βίαιων νέων είναι ωραία, όμως είναι ανάγκη να προκρίνουμε τη θέλησή μας για εγκατεστημένες, ειρηνικές κοινότητες, όπου η Τάξη θα αντικαταστήσει το Χάος του σήμερα.

- Και τέλος, θα ήθελα τη γνώμη σου για όσα διαδραματίζονται στην Ελλάδα. Προφανώς παρακολουθείς τις εξελίξεις, επομένως θα μπορούσες να μοιραστείς τις σκέψεις σου μαζί μας;

Χωρίς πολλές λεπτομέρειες, πιστεύω ότι αυτό που συμβαίνει στην Ελλάδα είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα που πρέπει να λυθεί σε παγκόσμιο επίπεδο. Δεν αναφέρομαι φυσικά σε μια διεθνιστική λύση που θα δημιουργούσε έναν ουτοπικό κόσμο όπου όλα θα ήταν δήθεν αρμονικά και ωραία, αλλά σε προσεκτικές και μεθοδικές κινήσεις στο πρότυπο του Εθνικοαναρχισμού. Η απληστία και η διαφθορά του ελληνικού κράτους είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο, όμως τώρα είναι πολύ σημαντικό για τους ανθρώπους να μην πέσουν θύμα ενός ληστρικού κράτους στο μέλλον. Πρόσφατα διάβασα κάποια ενθαρρυντικά νέα από την Ελλάδα, ανακαλύπτοντας ότι υπάρχουν εναλλακτικά νομίσματα και αυτόνομες οικοκοινότητες, μέσα από τα συντρίμμια του οργανωμένου τραπεζοκρατικού συστήματος.

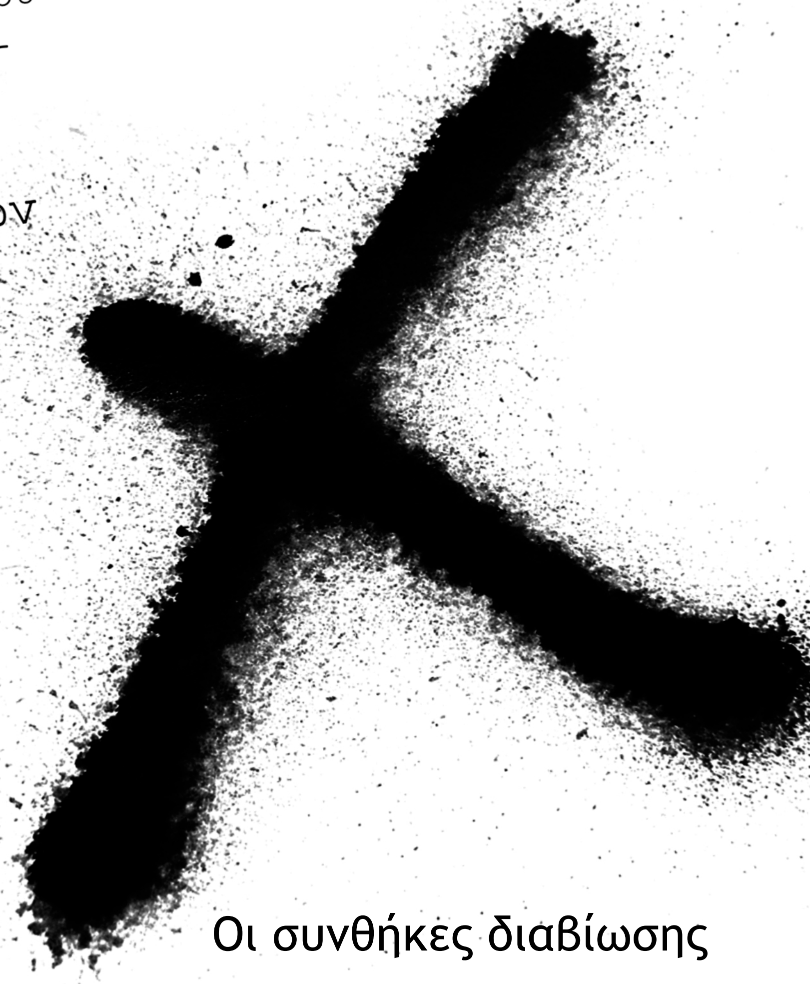
- Θα ήθελα στο σημείο αυτό να σε ευχαριστήσω για τη συνέντευξη αυτή και για όλες τις χρήσιμες πληροφορίες. Οι τελευταίες λέξεις ανήκουν δικαιωματικά σε σένα...

Θα ήθελα με τη σειρά μου να σε ευχαριστήσω για τη δυνατότητα να μιλήσω ανοικτά στους Έλληνες αναγνώστες. Είμαι σίγουρος ότι όλοι σας είστε δεκτικοί σε νέες ιδέες και αυτό είναι το ζητούμενο. Σας εύχομαι τα καλύτερα και σας παρακινώ να φροντίζετε τους δικούς σας ανθρώπους, την οικογένειά σας και τους φίλους σας σε αυτή τη δύσκολη περίοδο, κάνοντας ό,τι είναι δυνατό ώστε να μένετε ενωμένοι και να κερδίζετε μικρές μάχες που θα σας κάνουν πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά, όσο πιο αυτόνομους γίνεται. Να γνωρίζετε ότι όλοι εμείς στην υπόλοιπη Ευρώπη έχουμε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για τα ελληνικά πράγματα αυτή την περίοδο και είναι ελπιδοφόρο ότι μαθαίνουμε ο ένας από τον άλλον. Καλή τύχη, από έναν Άγγλο Σύντροφό σας.

[μια παράλληλη πραγματικότητα]

από τον Mind Terrorist

> Το σημαντικότερο που απορρέει από τα παρακάτω, ασχέτως του τι θα επιδιώξει η Πολιτεία (η ανεπάρκειά της τόσα χρόνια σε αυτά τα ζητήματα είναι δεδομένη) είναι η ίδια η αναπτέρωση του ηθικού των κρατουμένων, διότι το έχουν ανάγκη. Η καλλιέργεια επίσης συνείδησης στη φοβική ελληνική κοινωνία των νομοταγών αστών ότι ένας κρατούμενος είναι συμπολίτης μας και πάνω απ' όλα άνθρωπος που έχει δικαιώματα.

Μια παράλληλη κοινωνία με τη δική μας αναπτύσσεται μέσα στα σωφρονιστικά ιδρύματα της χώρας. Η φυλακή στις μέρες μας, σημείο αναφοράς τιμωρητικών μεθόδων για την τέλεση παράνομων πράξεων, αναμφίβολα παρουσιάζει μια σειρά από αδυναμίες στις λειτουργίες της. Επειδή θεωρώ αρκετά ενδιαφέρον προς μελέτη όλο αυτό το πλαίσιο, θα ήθελα να αναπτύξω την οπτική μου και να τη θέσω στη διάθεση του καθενός. Σε απόλυτα θεωρητικό επίπεδο, ο σκοπός που επιτελεί η διαδικασία είναι η θεράπευση, ο σωφρονισμός και αργότερα η επανένταξη του ανθρώπου στην κοινωνία. Σε πρακτικό όμως επίπεδο, η φυλακή λειτουργεί τιμωρητικά, εκδικητικά, περιθωριοποιώντας ακόμα πιο πολύ τον έγκλειστο.

Πάμπολλα είναι τα παραδείγματα βάναυσης μεταχείρισης κρατουμένων, μόνο και μόνο επειδή ζήτησαν να νοσηλευτούν, ή να δουν κάποιον δικό τους, ή να φάνε, ή να προαυλιστούν. Αμέτρητες είναι οι περιπτώσεις ξυλοδαρμών, βασανιστηρίων, εξευτελισμών, που κανένας ποτέ δεν ανέδειξε με στοιχεία, λόγω του νόμου σιωπής που υπάρχει από σωφρονιστικούς υπαλλήλους και αστυνομικούς. Η μόνη αφορμή για να μάθουμε για όλα αυτά, υπήρξε κάποια μαζική εξέγερση στις φυλακές. Κατά τα άλλα, οι αριθμοί συγκλονίζουν. Περισσότεροι από 400 νεκροί τα τελευταία 15 χρόνια, πολλά περιστατικά δε, παρουσιάζονται ως αυτοκτονίες, για προφανείς λόγους.

Οι συνθήκες διαβίωσης

Στέρηση, εξαθλίωση, ανέχεια. Η αύξηση του αριθμού των κρατουμένων και η αδυναμία - και αδιαφορία από την πλευρά της πολιτείας να εξασφαλίσει τουλάχιστον τις στοιχειώδεις ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, έχουν μετατρέψει τα σωφρονιστικά ιδρύματα σε κελιά απομόνωσης και στίβαξης ανθρώπων, χωρίς προαπαιτούμενες συνθήκες νοσηλείας και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, παροχής φαγητού, ασφάλειας και υγιεινής. Πολύ περισσότερο απουσιάζει η πρόθεση από όλους τους εμπλεκόμενους για καλλιέργεια του χαρακτήρα που προανέφερα. Αποτέλεσμα, η περίοδος κράτησης να αποτελεί για κάποιον (που ναι, σε πολλές περιπτώσεις, υπήρξε αποδεδειγμένα μετέπειτα αθώος, θύμα (χρήστης ναρκωτικών) ή είχε ελαφρυντικά για την ενέργειά του), μια μαύρη σελίδα, έναν άλλο κόσμο ο οποίος επιδρά καταλυτικά στην ψυχοσύνθεσή του, αν αυτός ο άνθρωπος δεν καεί ολοκληρωτικά βγαίνοντας κάποια στιγμή στον έξω κόσμο.

Ερωτήματα και προτάσεις

Αρκετοί ίσως διαβάζοντας αυτές τις γραμμές σκεφτούν ότι βρέθηκε ακόμα ένας υπερασπιστής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων να μιλήσει εκ του ασφαλούς γι αυτά. Ίσως πολλοί θα ήθελαν έναν φυλακισμένο να σαπίζει "ψυχή και σώματι", διότι είναι "εγκληματίας" και "πρέπει να πληρώσει", "σύμφωνα με το Νόμο". Η αλήθεια είναι πως μπορεί να καταλήξεις στη φυλακή πλέον για διάφορους λόγους. Στη φυλακή καταλήγει ο φοροφυγάς (αν είναι όμως οικονομικά ευκατάστατος θα εξαγοράσει την ποινή του), ο κλέφτης - ληστής, ο βιαστής, ο δολοφόνος, ο ναρκομανής και ο έμπορος (με τον δεύτερο να έχει συντριπτικά μεγαλύτερες πιθανότητες πρόωρης εξόδου λόγω εξαγοράς), ο τρομοκράτης και πολλές ακόμα κατηγορίες. Όλοι αυτοί, έχουν την ίδια ακριβώς τύχη, διαφέρουν μάλλον σε ένα και μόνο πράγμα. Στον χρόνο παραμονής τους. Όχι, δε θα έπρεπε. Θα έπρεπε να υπάρχει ένα συγκροτημένο πρόγραμμα που να έχει ξεκάθαρο στόχο να οδηγήσει μέσα από διαδικασίες τον έγκλειστο στην ενσωμάτωση. Να αποκτήσει ξανά νόημα ο παιδευτικός χαρακτήρας της διαδικασίας, να μη βρίσκεται στη φυλακή κάποιος για να τιμωρηθεί και να εγκληματήσει, αλλά επειδή τιμωρήθηκε που εγκλημάτησε.

Πολλοί επίσης θα αναρωτηθούν γιατί λέγονται αυτά τη στιγμή που η πλειοψηφία των εγκληματιών είναι μετανάστες. Πράγματι, το έγκλημα που προέρχεται από μετανάστες είναι αριθμητικά μεγαλύτερο και συντριπτικά διαφέρει ως προς την επικινδυνότητά του. Αυτό όμως δε σημαίνει συλλήβδην πως όλοι οι κρατούμενοι δικαιούνται της μεταχείρισης που τυγχάνουν, επειδή στη φυλακή υπάρχουν και μετανάστες. Υπάρχουν και πολλοί Έλληνες, για όσους κατανοούν.

Όμως, αδικούμε το ζήτημα αν το θέτουμε στη βάση Έλληνα και μετανάστη. Από τη στιγμή που η ομοιογένεια στην κοινωνία μας βιάζεται, τότε είναι επακόλουθο και στις φυλακές να βρίσκονται και μετανάστες. Δυστυχώς οι υπερεθνικοί αφέντες θέλουν τον ισοπεδωτισμό στις κοινωνίες, θέλουν τη φτώχεια συσσωρευμένη και τα προβλήματα να οξύνονται, ώστε να επωφελούνται αυτοί περνώντας τα σχέδιά τους και πλουτίζοντας στις πλάτες των ασθενέστερων. Τα κράτη, θύτες και θύματα ταυτόχρονα, έρχονται αντιμέτωπα με τα προβλήματα μόνο όταν υπάρξει κοινωνική εξέγερση και μόνο για όσο διαρκεί αυτή, βρίσκοντας μετά ευκαιρία να περάσουν τη γραμμή.

Η ιδιότητά μου ως ενεργού πολίτη, σε ένα αποδεδειγμένα εχθρικό κράτος, δε μου επιτρέπει (εκτός από την αλληλεγγύη μου) κάτι παραπάνω από τη διατύπωση μερικών σκέψεων που θα βοηθούσαν το σωφρονιστικό σύστημα να ανακτήσει τον πραγματικό λειτουργικό του ρόλο

- Ενίσχυση του κοινωνικού ρόλου της σωφρονιστικής διαδικασίας. Στόχος δεν είναι η τιμωρία όσων εγκλημάτισαν, αλλά η βαθμιαία κοινωνικοποίησή τους, στην αντίθετη κατεύθυνση της παραβατικής συμπεριφοράς.
- Επανεξέταση όλων των σωφρονιστικών ιδρυμάτων από επιτροπή (μη κομματική) και αυστηρός έλεγχος για το αν πληρούν τις προϋποθέσεις από πλευράς χωρητικότητας, υγιεινής, υλικοτεχνικής υποδομής.
- Δημιουργία χώρων αυτοανάπτυξης των κρατουμένων, σχηματοποίηση προγραμμάτων με έμφαση στη δυνατότητα να προσλαμβάνουν τη γνώση, να τη διαχειρίζονται και να τη μεταδίδουν (καλλιτεχνικές ομάδες, πολιτιστικοί σύλλογοι, εκδοτικές ομάδες κλπ)
- Πρόσβαση στην ενημέρωση, το βιβλίο, την εφημερίδα, την τηλεόραση, το διαδίκτυο.
- Απορρόφησή των κρατουμένων σε εργασίες, κοινωνικό έργο και ανάλογη προσφορά, ενίσχυση του εθελοντισμού και της αλληλεγγύης μεταξύ τους.
- Συχνοί υγειονομικοί έλεγχοι και καθαριότητες στους προσωπικούς τους χώρους.
- Προστασία των κρατουμένων που είναι αποδεδειγμένα χρήστες, παρακολούθηση προγραμμάτων αποτοξίνωσης εντός των ιδρυμάτων και μετέπειτα είσοδός τους σε προγράμματα πλήρους αποκατάστασης.
- Προστασία των κρατουμένων που έχουν διαταραγμένη ψυχοσύνθεση που επέδρασε στην παραβατική τους συμπεριφορά, παρακολούθηση από ειδικούς συμβούλους και ένταξή τους σε ειδικά προγράμματα κλινικών.
- Ενίσχυση της επικοινωνίας κρατούμενου - επισκέπτη, αλλαγή του πλαισίου και δυνατότητα επιλογής ενός διευρυμένου κύκλου ανθρώπων που συμβάλλουν στην καλή διατήρηση της ψυχοσωματικής του κατάστασης.
- Προστασία των κρατουμένων από αυτούς που κρατούνται για αδικήματα όπως δολοφονίες ανηλίκων, βιασμούς ανηλίκων, παιδοφιλία, δολοφονίες και βασανισμούς ζώων, διακίνηση υλικού παιδικής πορνογραφίας.

Ελπίζω να έδωσα μέσα σε αυτό το δισέλιδο την απαιτούμενη προσοχή και διάσταση σε ένα θέμα μπρος στο οποίο δε δικαιούμαστε να κλείνουμε τα μάτια, σε μια σιωπή η οποία φαντάζει τόσο ένοχη και συμπλέουσα με τη γενικότερη κρατική αδιαφορία.

Εθνικοαναρχική Πράξη

Craig FitzGerald & Jamie O' Hara
απόδοση από τον Βαγγέλη Σ.

Ο Αναρχισμός στις μέρες μας είναι κυρίως θεωρητικού χαρακτήρα. Ένα μικρό μέρος των αναρχικών συζητήσεων αποτελείται από το ποια θεωρία είναι η "καλύτερη" και ο Εθνικοαναρχισμός μπορεί να φαίνεται ότι συμμετέχει σε αυτές και αρχικά απλά να συγκεκριμενοποιείται ως τάση, μα στην πραγματικότητα η έλλειψη οικουμενικότητάς του, τον κάνει το πιο περιεκτικό και ποικιλόμορφο σχολείο της αναρχικής σκέψης. Παρά το γεγονός ότι μερικές Εθνικοαναρχικές φυλετικές κοινότητες μπορεί να επιλέξουν να μην συναναστρέφονται με άλλες κοινότητες, η βαθύτερη φιλοσοφία τους – κατα την οποία ο καθένας έχει δικαίωμα στην αυτονομία και την εθνική κυριαρχία – δημιουργεί μια αίσθηση κοινού σεβασμού, μακριά από τις περισσότερες αναρχικές διαφωνίες. Αυτό το χαρακτηριστικό του Εθνικοαναρχισμού έχει σοβαρές ρεαλιστικές επιπτώσεις. Όταν οι αναρχικοί σταματήσουν να ξοδεύουν το χρόνο και την ενέργειά τους στο να υπαγορεύουν στους υπόλοιπους ποιος είναι κατά τη γνώμη τους "πραγματικός" αναρχισμός, τότε θα έχουν πολύ περισσότερες δυνατότητες στο να θέσουν τα πιστεύω τους σε δράση.

Οι πρακτικές εφαρμογές του Εθνικοαναρχισμού συνίστανται στη δημιουργία απτών εκδηλώσεων της κάθε θεωρίας. Φιλοσοφικά, κάθε κοινότητα έχει το δικαίωμα στην ελευθερία και την αυτοδιάθεση, αλλά πώς αυτά τα δικαιώματα εφαρμόζονται; Το κράτος είναι καταπιεστικό και εκμεταλλευτικό, αλλά με ποιον τρόπο αυτή η κριτική ασκείται σε πολιτικό επίπεδο; Ο Μαρξ, τελείως υποκριτικά, έθεσε ευθέως ότι το κράτος θα εξαφανιζόταν με το που ο κομμουνισμός επικρατούσε πλήρως, με άλλα λόγια δηλαδή ότι η ύπαρξη του κρατικού οικοδομήματος, αποτελούσε προϋπόθεση για την κρατική εκρίζωση. Στην πραγματικότητα, το κράτος και οι μηχανισμοί του θα εξαφανιστούν μόνο όταν θα μετατραπούν σε κάτι το ξένο και αυτό εξαρτάται από τη δημιουργία ουσιαστικών εναλλακτικών δομών.

Ένα ανεξάρτητο σύστημα παράλληλων οικονομιών και θεσμών – το ονομάζουμε "Agorism" – είναι ενδεχομένως ο μοναδικός τρόπος να επιτευχθεί αυτό. Το "Agorism" παρουσιάζει μια ευθεία επίθεση στα κυβερνητικά και εταιριακά μονοπώλια, όχι μόνο μποϊκοτάροντας τα, αλλά επίσης ενθαρρύνοντας τις μάζες να τα ανταγωνιστούν ενεργά. Οι Εθνικοαναρχικές κοινότητες θα καθιερώσουν θεσμούς με βάση τις αξίες τους. Αυτό ίσως περιλαμβάνει τη δημιουργία τοπικών νομισμάτων, ανταλλακτικά δίκτυα, μη τοκογλυφικές τράπεζες των πολιτών, εμπορικές συντεχνίες, κοινωνική πρόνοια και προγράμματα υγειονομικής περίθαλψης, ενώσεις υπεράσπισης της κοινότητας και διάφορα άλλα εκπαιδευτικά προγράμματα. Αυτή είναι η πιο πιθανή και ασφαλής μέθοδος μέσω της οποίας το κράτος θα εξαφανιστεί, σε αντίθεση με την ουτοπική ιδέα του Μαρξ ότι ένα συγκεντρωτικό κομμουνιστικό κράτος θα εξελισσόταν σε αναρχισμό.

Η οπτική κάθε φυλετικής κοινότητας περί κυριαρχίας μπορεί να διαφέρει, αλλά οι ανάγκες για ανεξαρτησία μπορεί να παρέχουν γενικές κατευθυντήριες γραμμές για συγκεκριμένα κοινοτικά έργα. Η απόλυτη οικονομική αυτάρκεια μπορεί να μην είναι το αντικείμενο της κάθε ομάδας, αλλά η μεγιστοποίηση της αυτάρκειας είναι ζωτικής σημασίας για την αποκέντρωση. Ένας από τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους για να επιτευχθεί αυτό είναι το “homesteading” (homestead= υποστατικό = το αγρόκτημα μαζί με το σπίτι του ιδιοκτήτη και τις άλλες εγκαταστάσεις), είτε ως άτομα, οικογένειες ή κοινότητες. Αυτοί οι άνθρωποι (homesteaders) χρησιμοποιούν τους πόρους της γης τους για να γίνουν όσο το δυνατόν πιο ανεξάρτητοι, καλλιεργώντας, μαζεύοντας καυσόξυλα και οικοδομικά υλικά, φτιάχνοντας καθημερινά αγαθά, χειροτεχνίες, μεγαλώνοντας ζώα, δημιουργώντας προϊόντα προστιθέμενης αξίας για τη λιανική, ασχολούμενοι με τη σιδηρουργία, τη βοσκή, το κυνήγι και πολλά άλλα. Με τη δημιουργία της δικής τους οπτικής περί ελευθερίας και αυτονομίας, κάθε αναρχική ομάδα θα μπορεί να ζει με τη δική της φιλοσοφία.

Η ιδέα της Πράξης είναι συμβατή με τον Εθνικοαναρχισμό επειδή δεν περιέχει έμφυτα καμία ηθική κρίση σχετικά με το τι ένα άτομο ή μια ομάδα αποφασίζει να κάνει. Αντιθέτως, παρέχει ένα κάτοπτρο μέσα από το οποίο τα άτομα ή οι ομάδες μπορούν να αυτο-αξιολογηθούν με βάση τις δικές τους αξίες και το τι πιστεύουν ότι είναι αλήθεια σχετικά με το σύμπαν. Η Πράξη είναι η εκδήλωση της θεωρίας - κάθε θεωρία στην οποία η έννοια της κοινότητας τηρείται. Οι εφαρμογές της στην εκπαίδευση (αυτοδίδακτη ή με άλλο τρόπο) συνεπάγονται με τη μάθηση που βασίζεται στην εμπειρία, που έχει σχέση με τον πραγματικό κόσμο. Η Πράξη είναι μια χρήσιμη έννοια ώστε να την εξετάσεις, όταν θέτεις και επιτυγχάνεις έναν στόχο και επίσης αποκαλύπτει το βαθμό στον οποίο ένας αναρχικός/ή έχει εκπληρώσει την προσωπική του/της προοπτική ως άνθρωπος. Η Ελευθερία της σκέψης και η Ελευθερία της δράσης είναι δύο σημαντικά και αλληλο-συμπληρωματικά στοιχεία του Αναρχισμού. Το ένα μόνο του δεν στέκει, είναι τίποτα χωρίς το άλλο.

“Αυτή η σχέση μεταξύ Σκέψης, Εξάσκησης και Παραγωγής είναι συμβιωτική. Δεν είναι μερικώς συνδεδεμένες έννοιες, αλλά είναι συνθετικές, παράλληλες και αλληλοεξαρτώμενες. Δεν χρειάζεται να είσαι μια ιδιαίτερη ευφυία και ένας κριτικός φιλόσοφος για να σκεφτείς, να μιλήσεις και να γράψεις. Ο Αναρχισμός είναι ακίνδυνος χωρίς ενέργειες που αντιστοιχούν στις ιδέες της ελευθερίας και της εθελοντικής ευθύνης.”

Η σπουδαιότητα, για τους αναρχικούς, να εφαρμόσουν άμεσα τις θεωρίες τους στη ζωή τους, αντανακλάται στην αρχαία Ελληνική έννοια της “Πράξης”. Η λέξη “Πράξη” αναφέρεται σε κάθε δραστηριότητα στην οποία συμμετέχει ένας ελεύθερος άνθρωπος και ο Αριστοτέλης προσδιόρισε τρεις μορφές της ενέργειας του ελεύθερου αυτού ανθρώπου: Θεωρία, Δημιουργικότητα και Δράση. Αυτή η σχέση μεταξύ Σκέψης, Εξάσκησης και Παραγωγής είναι συμβιωτική. Δεν είναι μερικώς συνδεδεμένες έννοιες, αλλά είναι συνθετικές, παράλληλες και αλληλοεξαρτώμενες. Δεν χρειάζεται να είσαι μια ιδιαίτερη ευφυία και ένας κριτικός φιλόσοφος για να σκεφτείς, να μιλήσεις και να γράψεις. Ο Αναρχισμός είναι ακίνδυνος χωρίς ενέργειες που αντιστοιχούν στις ιδέες της ελευθερίας και της εθελοντικής ευθύνης.

Δυστυχώς, πολλοί δεν έχουν επίγνωση αυτής της αρμονικής σχέσης. Φαίνεται ότι η παγκοσμιοποιημένη πολιτισμική εμμονή με την στιγμιαία ικανοποίηση, έχει πέσει και στους αναρχικούς, πολλοί εκ των οποίων αμέσως κλίνουν προς τις πιο ακραίες μεθόδους επιθέσεως στο σύστημα. Αλλά στην πραγματικότητα, ζώντας σε αναρχικές κοινότητες με την πρόθεση της διατήρησής τους για ολόκληρες γενιές, θα ήταν μια σταδιακή διαδικασία. Η πιο ρεαλιστική και δυνητικά επιτυχημένη προσέγγιση, είναι να ξεκινάς από κάτι μικρό και να θυμάσαι το moto των Ζαπατίστα “lento pero avanzo”. Η πλήρης επίτευξη ανεξάρτητων συστημάτων της αυτάρκειας, θα πάρει χρόνια όπως και ο πλήρης αντίκτυπος των αποτελεσμάτων της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

Όποιος δεν αξίζει τίποτα
δεν μπορεί να θέλει τίποτα

από τον Δημήτρη Λ.

Εντάξει, οι καταστάσεις πιέζουν πολύ. Κάποτε με γραφική μοιρολατρία περιγράφαμε όσα ζούσαμε. Τώρα τα γεγονότα δεν χρειάζονται περιγραφή. Η κοινωνική κατάσταση είναι θλιβερή. Αυτό το γνωρίζουμε όλοι. Και είναι χιλιάδες φορές ειπωμένο και γραμμένο. Γράφω τώρα για να προσπαθήσουμε και να καταφέρουμε ένα άλμα μπροστά, όλοι μας. Γιατί καμιά φορά η στασιμότητα είναι ο μεγαλύτερος εχθρός μας. Και αν χρειαζόμαστε χρόνια και δεκαετίες για να εξελιχθούμε, βαδίζοντας νωχελικά, τότε δεν μας φτάνουν ούτε δύο, ούτε τρεις ζωές. Το «τώρα» είναι εδώ και μαζί με αυτό είμαστε και εμείς. Η επανάσταση λένε ξεκινάει πρώτα μέσα μας. Η εσωτερική επανάσταση όμως δεν επιτυγχάνεται μιλώντας με τη συνείδησή μας, ούτε βρίσκοντας διέξοδο σε σύγχρονες καταστάσεις ευμάρειας. Η επανάστασή μας απαιτεί καθημερινές θυσίες, μικρές και μεγάλες. Ο Εθνικισμός μας απαιτεί θυσίες γιατί η θεωρία μόνη της είναι σαν άψυχο κουφάρι. Οι θυσίες αυτές θα μας κάνουν καλύτερα όντα, χρήσιμους στην κοινότητά μας, θα μας προετοιμάσουν και θα μας οδηγήσουν στην πορεία. Από τη θεωρία στην πράξη λοιπόν. Χωρίς οδηγίες και κανονισμούς.

Κάνε πάντα μικρά καθημερινά βήματα. Αυτό θα σε οδηγήσει σε ένα πελώριο ανθρώπινο άλμα.

Ελεύθερα και αυτόνομα λέμε απλά: «Πράξε»! Μίλα ανοιχτά στον περίγυρό σου, δες τους γύρω σου σαν μελλοντικούς συντρόφους και όχι ως εν δυνάμει εχθρούς. Διέδωσε τις ιδέες σου, συζήτησε και υποστήριξέ τις. Κάνε μικρά καθημερινά βήματα. Αναθεώρησε τον τρόπο ζωής σου. Αλήθεια, πόσο καλά αισθάνεσαι που στηρίζεις τις αλυσίδες φάστ φούντ; Μην το κάνεις. Πώς νιώθεις που καταναλώνεις τα προϊόντα των μεγαλύτερων εκπροσώπων του παγκόσμιου συστήματος; Όχι και πολύ καλά, οπότε σταμάτησέ το. Βρες εναλλακτικούς τρόπους να βιώνεις την καθημερινότητα. Βάλε τη δράση στο πρόγραμμά σου. Δράση δεν σημαίνει αποκλειστικά γκαζάκια και βόμβες στους πολιτικούς. Δράση είναι οτιδήποτε μπορεί να βοηθήσει στη διάδοση των ιδεών και τον εισοδισμό στη μάζα.

Ακόμη, φρόντισε για τους συντρόφους σου. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Προσπάθησε να δημιουργήσεις κοινόβια με την παρέα σου. Δημιουργήστε μια μικρή κοινότητα και προσπαθήστε να τη συντηρήσετε. Έτσι θα δημιουργηθούν αληθινοί δεσμοί, ατσαλώνονται οι σχέσεις και η αντίσταση γίνεται αποτελεσματικότερη. Προσπάθησε να περιορίσεις τις συναλλαγές σου με το αστικό κράτος. Αρνήσου τις επιβολές φόρων και την εκμετάλλευση της - ήδη κατακρεουργημένης - εργασίας σου. Δεν χρωστάς σε κανέναν και δεν σου χρωστάει κανείς.

«Ubi nihil vales, ibi nihil velis»
όποιος δεν αξίζει τίποτα, δεν μπορεί να θέλει τίποτα.

Εσύ, ονειρεύεσαι καθόλου;

από τον Άρη Β.

Ελλάς εν έτει 2013. Πόλεμος μαίνεται, η Δημοκρατία στέκει. Με δύο όπλα στραμμένα στο κεφάλι της κοινωνίας (εκ)βιάζει. Η επαναστατική διάθεση απορροφάται μέσα στα στρατόπεδα που έχει δημιουργήσει ώστε να καλύπτει όλη την απαιδευσία που τόσο έντεχνα καλλιέργησε για τους καιρούς αμφισβητήσεώς της. Το έθνος παραπέει πληγωμένο, μα υπάρχουν αυτοί που πάντα στέκονταν όρθιοι καθ’ όλη τη διάρκεια της ιστορίας, γνωστοί και άγνωστοι, που με θάρρος υπερασπίστηκαν τη γαλανόλευκη! Οι θυσίες τους σκιαγραφούν έναν κόσμο που υπενθυμίζει πως δεν υπάρχει ακριβέστερο επίθετο να τον χαρακτηρίσει από το “καλύτερος”. Είναι ο κόσμος, εκεί όπου θα μας γεμίζει ζωή ο αέρας, εκεί όπου θα μας ξεδιψά το κρυστάλλινο νερό, εκεί όπου η τροφή δεν θα είναι προϊόν ασέλγειας στη φύση. Εκεί όπου η φυλακή - σύγχρονη πόλις με τα πολυώροφα κελιά και το αχανές προαύλιο που η θέα της πονά μάτια και ψυχή θα γκρεμιστεί συθέμελα από τους μη σωφρονησμένους, η εργασία θα γεννά δημιουργία εξυψώνοντας το πνεύμα του ανθρώπου, οι σχέσεις του οποίου δεν θα αναπτύσσονται μέσω κινητών τηλεφώνων και διαδικτύου, εκεί όπου τα παιδιά θα παίζουν μπάλα ρίχνοντας τις μπλούζες τους στο δρόμο για δοκάρια. Ελληνική Παιδεία θα υπάρχει.

Αυτή τη σημαία θα καρφώσουμε στη γη του εχθρού και σεισμός θα γενεί αναφύοντας από τα σπλάχνα της γης το δίκαιο. Σάλπιγγες θα ηχήσουν από την πρώτη γραμμή, μαχόμενοι οι ρομαντικοί για την Ιδέα. Στενόμυαλοι ρεαλιστές, τίποτα δεν ζει για πάντα αν πρώτα δεν το ονειρευτούμε και έπειτα δεν το αγαπήσουμε... Εσύ, ονειρεύεσαι καθόλου;

Μια σύμπραξη που ποτέ δεν συγκροτήθηκε…

από τον Pacceka

Ζώντας εντός ενός κόσμου κατεστραμμένου, με το παραδοσιακό αξιακό σύστημα ισοπεδωμένο από τις μοντέρνες αντιλήψεις και το μηχανοποιημένο τρόπο ζωής, όλοι αναζητούν λύσεις στα προβλήματα της καθημερινότητας και πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται ότι μπορούν να τις προσφέρουν με το ένα ή το άλλο σύστημα. Οι πλείστες προσπάθειες όμως, που προέρχονται από δυνάμεις που αντιλαμβάνονται τη νοσηρότητα του σύγχρονου κόσμου ή έστω την προβληματικότητα του πολιτικού συστήματος, περιστρέφονται γύρω από την επίλυση σχεδόν αποκλειστικά των κοινωνικών και εθνικών ζητημάτων, χωρίς να εστιάζουν στο πραγματικό πρόβλημα, το οποίο είναι εν ολίγοις όπως διακύρηξε λιτά ο Ιούλιος Έβολα το πώς να σταθούμε «ορθοί ανάμεσα στα ερείπια». Καταρχάς, ας γίνει πλέον αντιληπτό ότι αυτό που βιώνουμε δεν είναι μάχη δύο παρατάξεων που μάχονται για τη νίκη. Δεν αγωνιζόμαστε για να ανατρέψουμε βίαια και άμεσα κάτι και ούτε πρέπει να έχουμε ως σκοπό να αντικαταστήσουμε την εξουσία. Μπορούμε απλώς να ισχυριστούμε ότι «παραμονεύουμε στη γωνία»... Απέναντι σε δημαγωγικές τακτικές, ιδεολογικές παλινδρομήσεις και συμβιβασμούς σε θέματα αρχών χάρην της πολιτικής ορθότητας, οφείλουμε να αρνηθούμε τη συμμετοχή στο πολιτικάντικο παιχνίδι μίας στημένης παράστασης και μιας υποτιθέμενης διπλωματίας. Είναι θεμελιώδης η αποφυγή λαϊκίστικης σκέψης, οπότε η προσέγγιση των μαζών δεν πρέπει να αποτελεί στόχο και ούτε πρέπει να μας απασχολεί το τι λέει ο κόσμος. Ας επισημάνουμε στο σημείο αυτό και ένα άλλο δυστύχημα, πέραν τούτου.

Ο απεγκλωβισμός από το δίπολο δεξιάς - αριστεράς που έλαβε χώρα εντός ορισμένων κύκλων δεν θα έπρεπε όπως κακώς συμβαίνει να οδηγήσει (ξανά) στον ιδεολογικό συγκερασμό ενός άλλου « δυισμού», αποκλειστικά εθνικών και σοσιαλιστικών προσανατολισμών, που δεν ξεφεύγει ουσιαστικά από την επικρατούσα λογική του οικονομικισμού και ούτε διακατέχεται από κάποια πνευματικότητα. Κάτι τέτοιο συντελεί στην προλεταριοποίηση των ιδεών και των εαυτών μας και αφήνει στάσιμη όποια προσπάθεια για ανώτερες πνευματικές κατακτήσεις που δύνανται να υπερβούν τον υλικό κόσμο.

Μια νέα σύμπραξη, που θα εξεγειρόταν κατά του σύγχρονου κόσμου και θα διακρινόταν από τέτοια χαρακτηριστικά, απαρτιζόμενη από ανθρώπους που να ενσάρκωναν το το «εβολιανό» πρότυπο του απόλυτου προσώπου ποτέ δε συγκροτήθηκε, αφού ο περιορισμός στην αμεσότητα που συνήθως οδηγεί αναπόφευκτα σε πρακτικές που βασίζονται κυρίως στη λογική «μη χείρον βέλτιστον» συνδυάστηκε τόσο με την πατριωτική δημαγωγία, όσο και με μια ρητορική που δεν ξέρει να εκδηλώνεται πέραν από οικονομικούς όρους, ταξικά ζητήματα και κοινωνικές συνταγές μεσσιανικού χαρακτήρα. Η έλλειψη προσανατολισμών λοιπόν, που να οδηγήσουν στην εστίαση στο αληθινό ζήτημα φαίνεται να εμφανίζεται ως η κύρια αιτία για τη μη συγκρότηση της παράταξης που θα οργάνωνε μια πιθανή αντίσταση.

Εκείνο που πρέπει να πραγματωθεί είναι μια «σιωπηλή επανάσταση», η οποία δεν συνεπάγεται με παθητικότητα, αλλά με πνευματική ασκητική και απρόσωπη δράση, που να διακατέχεται από παντελή αποστασιοποίηση από κάθε συστημική διαδικασία και έκφανση του σύγχρονου κόσμου. Ας πορευτούμε επιτέλους δίχως μάταιες ελπίδες και δάκρυα. Ατάραχοι ας αντιμετωπίσουμε ό,τι παρουσιάζεται μπροστά μας, ως μη ανήκοντες στη φυλή των εφήμερων ανθρώπων. Εξάλλου γνωρίζουμε πως... «θα γίνει ό,τι ήταν να γίνει!»

Είμαστε μετανάστες και αναρχικοί αυτού του κόσμου

από τον Γιάννη Α.

Σε πολλούς θα ακούγεται περίεργο ή και ανήκουστο αλλά είναι ίσως η μοναδική αλήθεια αυτού του μικροαστικού, ωχαδελφικού και μίζερου κόσμου στον οποίο ζούμε. Ό,τι και να κάνει κάποιος για να ξυπνήσει τους, ηθελημένα, κοιμισμένους συνανθρώπους του, όσο και να προσπαθήσει να στρογγυλέψει ή και να εξαλείψει τις άκρες των θέσεών του, θα αντιληφθεί μία άρνηση των ακροατών του, όχι να αποδεχτούν τη λογικότητα ή όχι των επιχειρημάτων του ή την αντιπαραβολή τους με επιχειρήματα μιας άλλης ιδέας ή κοσμοαντίληψης, αλλά μία συνολική άρνηση όλων του των θέσεων, όχι γιατί αυτοί οι ακροατές του έχουν μια άλλη αντίληψη αλλά γιατί αυτές του οι τοποθετήσεις, προϋποθέτουν το να κινητοποιηθούν και κυρίως το να μην πιστεύουν σε κάποιον μεσσία αλλά στον εαυτό τους, οι ακροατές του.

Ο λόγος αυτής της άρνησης, που οδηγεί τον φίλο μας να εκλαμβάνεται απο αυτούς ως μία γραφική φιγούρα και ή να αντιμετωπίζεται με τον ίδιο τρόπο που θα αντιμετωπιζόταν κάποιος εκτός χρόνου ή εντελώς εχθρικά, κάνει αρκετούς να αντιλαμβανονται πως οφείλεται στην ύπαρξη μιας άλλης κυρίαρχης ιδεολογίας, της ιδεολογίας της "παγκοσμιοποίησης", πράγμα λάθος, γιατί η σημερινή παγκόσμια ιδεολογία, που άτυπα κυριαρχεί, είναι ο ατομισμός, η συμφεροντολογία, η ηθικολογία - κατινιά (ανεξαρτήτως φύλου!), ο ωχαδερφισμός.

Σε αυτόν τον κόσμο, ο φίλος έχει να επιλέξει δύο δρόμους. Τον δύσκολο δρόμο, να μείνει πιστός στις ιδέες του, με κάθε είδους κόστος και μάλιστα να ενισχύει την ιδεολογική του φαρέτρα, με αποτέλεσμα όμως, να μοιάζει σαν ένας μετανάστης ή στην καλύτερη περίπτωση, σαν ένας αναρχικός αυτού του κόσμου ή να γίνει, σιγά- σιγά, ένα με τη μάζα που πριν λίγο λοιδορούσε, με πρώτο στάδιο αυτής του της προσαρμογής, να λειαίνει τις ιδέες του με αποτέλεσμα μετά απο λίγο καιρό να μην θυμάται τι είναι αυτό που θέλει να στρογγυλέψει. Εσείς τι θα προτείνατε στον φίλο μας να κάνει;

Εσύ τι θα έκανες φίλε μου;

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙΣ | ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Kai Murros
απόδοση: Kolumbus

Στο προηγούμενο τεύχος είχαμε παρουσιάσει το πρώτο μέρος του αρκετά δημοφιλούς εγχειριδίου του Φινλανδού θεωρητικού και στρατηγιστή Kai Murros. Εδώ προχωράμε στη συνέχειά του, η οποία είναι βέβαια αρκετά μακροσκελής, αλλά αξίζει τον κόπο να τη μοιραστούμε μαζί σας και να διαβαστεί ως το τέλος. Ο Kai Murros γεννήθηκε το 1969 και σπούδασε από το 1990 ως το 1999 στο Πανεπιστήμιο του Ελσίνκι. Μελέτες και γραπτά του για την Παγκόσμια Τάξη, το Καπιταλιστικό Σύστημα και τη Φιλελεύθερη Δικτατορία έχουν εκδοθεί τόσο στον τύπο της χώρας του, αλλά πολύ περισσότερο κεντρίζουν μέρα με τη μέρα το ενδιαφέρον πολλών νέων αναγνωστών από ολόκληρο τον κόσμο, κυρίως για την αμεσότητα και την ωμή ειλικρίνεια των όσων ο Φινλανδός παραθέτει.

Η κρίση του καπιταλισμού θα υπηρετήσει τον σκοπό μας

- «Δώσε αρκετό σχοινί στον καπιταλιστή και αυτός σίγουρα θα κρεμαστεί». Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δώσουμε στον καπιταλισμό το χρόνο που χρειάζεται για να αυτοκτονήσει.
- Για λόγους τακτικής πρέπει να αντισταθούμε στην παγκοσμιοποίηση, αλλά για στρατηγικούς λόγους πρέπει να την καλωσορίσουμε. Αυτό σημαίνει ότι «δίνουμε σχοινί στον καπιταλιστή».
- Οι μεγαλύτεροι επαναστάτες είναι αυτοί που εντάσσονται στο στρατόπεδο των καπιταλιστών και ενεργούν ακριβώς όπως κάθε άλλος καπιταλιστής, αλλά με έναν άγριο και υπερβάλλοντα ζήλο, ισχυροποιώντας έτσι τις αυτοκαταστροφικές τάσεις του συστήματος. Τέτοιοι είναι όσοι έχουν βαθιά αντίληψη της δυναμικής της επαναστατικής διαδικασίας, αλλά θα πάρουν το ρίσκο να δεχθούν πυρά όταν το κίνημα καταλάβει την εξουσία.
- Πραγματική αλλαγή θα έλθει μόνο με την επανάσταση και ο δρόμος προς αυτήν την επανάσταση περνά από οξύτατες κοινωνικές συγκρούσεις. Γι' αυτό, το κίνημα πρέπει συνεχώς να προβοκάρει τους ανταγωνιστές του, να ξεσηκώνει τον λαό και να εκθέτει τα κοινωνικά προβλήματα. Κάθε αξιοσημείωτη βελτίωση στις κοινωνικές σχέσεις θα υπηρετήσει απλά τις ανάγκες της καπιταλιστικής τάξης.
- Η συνεχής πρόκληση είναι ο καλύτερος δρόμος για το κίνημα, ώστε οι μάζες να δουν την διαφθορά και την καταπιεστική φύση του συστήματος.
- Δεν πρέπει να φοβόμαστε τις οικονομικές κρίσεις, αλλά αντίθετα να τις καλωσορίζουμε.
- Μια οικονομική κρίση αποκαλύπτει την αληθινή φύση του συστήματος. Κατά την διάρκεια μιας οικονομικής κρίσης, οι δραστηριότητες των καπιταλιστών είναι ακόμη πιο αδίστακτες απ' ό,τι στις κανονικές συνθήκες. Μια οικονομική κρίση τείνει να δίνει στους καπιταλιστές την ευκαιρία να ληστέψουν τους φτωχούς και να αυξήσουν τον πλούτο τους, ακόμη περισσότερο από μία περίοδο κατά την οποία η οικονομία αναπτύσσεται.
- Η οικονομική κρίση έχει μια τάση να παράγει επαναστατική συνειδητότητα. Η φθίνουσα οικονομική κατάσταση της εργατικής τάξης και ο υποσυνείδητος θυμός της τελικά θα έχουν ως αποτέλεσμα ξεσπάσματα αυθόρμητης βίας. Παρ' όλα αυτά, το σημαντικότερο αποτέλεσμα είναι ότι η οικονομική κατάρρευση θα κατεδαφίσει τους «κρυστάλλινους πύργους» της απάθειας της μεσαίας τάξης.
- Η δύναμη της καπιταλιστικής τάξης βασίζεται στο κεφάλαιο. Το κεφάλαιο πληρώνει τους μισθούς των στρατιωτών, της αστυνομίας, των δημοσιογράφων και των «διασκεδαστών». Αυτός που ελέγχει το κεφάλαιο θα έχει επίσης έλεγχο στις κυρίαρχες αξίες σε οποιαδήποτε κοινωνία μπορούμε να δούμε ότι η δύναμη της καπιταλιστικής τάξης είναι τόσο άμεση όσο και έμμεση στην φύση της.
- Η ολοκληρωτική κατάρρευση του οικονομικού συστήματος του κράτους στο τελευταίο στάδιο του καπιταλισμού θα αποκαλύψει ότι η φαινομενικά αιώνια και μόνιμη δύναμη κεφαλαίου ήταν τελικά μόνο μια οφθαλμαπάτη.
- Καθώς η αξία των μετοχών θα καταρρέει και ο υπερπληθωρισμός θα καταστρέφει το νομισματικό σύστημα, η καπιταλιστική τάξη θα χάσει το μόνο της όπλο, το κεφάλαιο. Θα μείνουν ανυπεράσπιστοι στο έλεος των επαναστατικών δυνάμεων.

- Όταν η φούσκα της αγοράς χρήματος καταρρεύσει, η μοναδική παρούσα δύναμη είναι το κίνημα.
- Η αξία του χρήματος και των μετοχών είναι μια συμφωνία, βασισμένη στην εμπιστοσύνη. Καθώς η κατάρρευση της οικονομίας θα στείλει κύματα υστερίας σε όλον τον κόσμο, αυτή η εμπιστοσύνη θα χαθεί διότι οι καπιταλιστές δεν ήταν άξιοι αυτής και η ηγεμονία τους θα τελειώσει.
- Στο τέλος, το κίνημα θα θριαμβεύσει, επειδή το κεφάλαιο του κινήματος είναι ο λαός.

Μεσαία Τάξη και Επανάσταση

- Η μεσαία τάξη είναι το πιο σημαντικό όργανο της επανάστασης, αλλά επίσης το μεγαλύτερο εμπόδιο γι' αυτήν.
- Η πιο επικίνδυνη αντεπαναστατική δύναμη στην κοινωνία είναι η νοοτροπία της μεσαίας τάξης.
- Τυπικά χαρακτηριστικά της μεσαίας τάξης είναι ο συντηρητισμός, η αυτοκολακεία, ο θαυμασμός για την ανώτερη τάξη και μια διεστραμμένη πολιτική συνειδητότητα.
- Η μεσαία τάξη έλκεται και θαυμάζει τον πλούτο και το κοινωνικό στάτους της ανώτερης τάξης σαν την μύγα με τη λάμπα.
- Ο αντικοινωνικός ριζοσπαστισμός και ο αντιπατριωτισμός που παλαιότερα συνδέθηκαν με την εργατική τάξη συνέβαλαν στο να μετατρέψουν την μεσαία τάξη σε πρόθυμο λακέ των καπιταλιστών.
- Η επανάσταση, όταν έλθει, θα γίνει με τους όρους της μεσαίας τάξης.
- Η μεσαία τάξη κατάφερε να έχει μία άνευ προηγουμένου συσσώρευση πλούτου και ανοδική κοινωνική μετακίνηση κατά την δυναμική περίοδο του καπιταλισμού.
- Η δυνατότητα για μια ριζοσπαστική επανάσταση της εργατικής τάξης χάθηκε, καθώς η μεσαία τάξη σταδιακά έγινε ισχυρότερη και ένα κομμάτι της ίδιας της εργατικής τάξης κατάφερε να συμπτυχθεί με την μεσαία τάξη, κατά την διάρκεια της ανοδικής κινητικότητας, κατά την διάρκεια της δυναμικής περιόδου του καπιταλισμού.
- Η μνήμη της ανοδικής κινητικότητας κατά την δυναμική περίοδο του καπιταλισμού ακόμη στοιχειώνει τα μυαλά της μεσαίας τάξης.
- Η ανοδική κινητικότητα πάντα απαιτεί ένα συμβατικό σύστημα λογικής και ολοκληρωτική αποδοχή του κυρίαρχου συστήματος αξιών. Η μεσαία τάξη, η οποία εκ φύσεως πάντα περιμένει στο περιθώριο της ανώτερης τάξης, είναι η πιο αντεπαναστατική δύναμη στην ιστορία της ανθρωπότητας.
- Το πρόβλημα με τη μεσαία τάξη και το ανώτερο κομμάτι της εργατικής τάξης είναι το ότι οι κοινωνικές τους αξίες έρχονται από την δυναμική περίοδο του καπιταλισμού, καθώς το σύστημα ολισθαίνει σε ένα φαύλο κύκλο συσσώρευσης του πλούτου για τους λίγους και πτώχευσης για τους πολλούς.
- Η συγκεκριμένη συσσώρευση πλούτου από τη μεσαία τάξη και κάποια ανοδική κινητικότητα από την εργατική τάξη δεν έχει αλλάξει το γεγονός ότι οι άνθρωποι ακόμη χωρίζονται σε αυτούς που κατέχουν το κεφάλαιο και αυτούς που δεν το κατέχουν.
- Οι αξίες της μεσαίας τάξης και αυτού του κομματιού της εργατικής τάξης που έχει περισσότερο ή λιγότερο αφομοιωθεί από την μεσαία τάξη, θα αλλάξουν μόνο λόγω της ασφυκτικής πίεσης της υλικής πραγματικότητας. Η πιο ακραία μορφή αυτού του είδους της πίεσης είναι η οικονομική ύφεση που σπάει τα θεμέλια της κοινωνίας ως συνόλου.
- Οι ψευδαισθήσεις της ανοδικής κινητικότητας της μεσαίας τάξης και του υψηλοτέρου κομματιού της εργατικής τάξης πρέπει να συντριβούν πριν αυτά τα πεδία μπορέσουν να ριζοσπαστικοποιηθούν.
- Η κρίση του καπιταλισμού θα πάρει πίσω τα πάντα που είχε η μεσαία και η ανώτερη τάξη. Όταν αυτό συμβεί, το κίνημα θα πρέπει να είναι έτοιμο ως υποκείμενο, οι υλικές προδιαγραφές για την επανάσταση να έχουν πληρωθεί και να έχει ξυπνήσει η επαναστατική συνειδητότητα.
- Το πιο καταστροφικό στοιχείο στη διεστραμμένη πολιτική συνειδητότητα της μεσαίας τάξης βρίσκεται στην ταύτιση με τις αξίες και τους σκοπούς της ανώτερης τάξης.
- Η μεσαία τάξη μπερδεύει την υπευθυνότητα και τη λογική με την επιθυμία να διατηρήσει το σύστημα της καπιταλιστικής τάξης. Στην πραγματικότητα το κυρίαρχο σύστημα αξιών είναι ένα όργανο καταπίεσης τόσο κατά της μεσαίας τάξης όσο και της εργατικής.
- Το πιο λυπηρό παράδειγμα του πώς η μεσαία τάξη, με τον πιο δουλοπρεπή τρόπο ακολουθεί τις αξίες της ανώτερης τάξης είναι το πώς υιοθέτησε τον κοσμοπολίτικο φιλελευθερισμό ως ιδεολογία της.
- Ο κοσμοπολίτικος φιλελευθερισμός είναι ένα βασικό μέρος της στρατηγικής της καπιταλιστικής τάξης, στην προσπάθειά της να παγκοσμιοποιήσει τη δύναμή της.
- Ο κοσμοπολίτικος φιλελευθερισμός αποτελεί ένα νέο ιδεολογικό παραπέτασμα καπνού για ταξική καταπίεση.

- Η μεσαία τάξη πιστεύει ότι οι ανάγκες της συμπίπτουν με τις ανάγκες της καπιταλιστικής τάξης. Ως εκ τούτου, η μεσαία τάξη αφήνει την καπιταλιστική τάξη να κυβερνά την πολιτεία, αλλά κάνοντας αυτό χάνει πολλά.
- Ο φιλελευθερισμός είναι καρκίνος που κατατρώει τα ίδια τα θεμέλια του έθνους. Ο φιλελευθερισμός είναι ο πιο επικίνδυνος ιδεολογικός αντίπαλος του κινήματος και η εξόντωσή του – ολοκληρωτικά – από το πρόσωπο της γης είναι το πιο σημαντικό καθήκον για το κίνημα.
- Ιδιαίτερη ιδεολογική φροντίδα και συνειδητοποίηση θα απαιτηθεί από το κίνημα για να μπορέσει να διαχωρίσει και να πολεμήσει δύο διαφορετικές και ως εκ τούτου ιδιαίτερα επικίνδυνες μορφές του φιλελευθερισμού, τον δεξιό φιλελευθερισμό και τον αριστερό φιλελευθερισμό.
- Όλα τα προβλήματα της σύγχρονης κοινωνίας πηγάζουν από δύο αρχικά αντίθετες δυνάμεις, τον δεξιό φιλελευθερισμό και τον αριστερό φιλελευθερισμό.
- Ο δεξιός φιλελευθερισμός και ο αριστερός φιλελευθερισμός είναι η θέση και η αντίθεση και η σύνθεση τους είναι θανατηφόρα.
- Οι φιλελεύθεροι πρέπει να είναι στόχος κάθε μέρα.
- Ο δεξιός φιελελευθερισμός είναι η ιδεολογία που ταιριάζει στην μπουρζουαζία. Δοξάζει την υπέρτατη δύναμη του καπιταλισμού και το πόσο απαραίτητο και σοφό είναι να παραδοθούμε στους σιδερένιους νόμους της οικονομίας, τους οποίους περιγράφουν ως τόσο σημαντικούς όπως οι δυνάμεις της φύσεως. Καθώς η μπουρζουαζία έχει καταφέρει να καθηλώσει την εργατική τάξη, εκμεταλλευόμενη τις ευκαιρίες της παγκοσμιοποίησης, ο δεξιός φιλελευθερισμός, δηλαδή η ιδεολογία του καπιταλισμού είναι απασχολημένος, συμβάλλοντας στην καταστροφή της υλικής βάσης της ζωής της εργατικής τάξης.
- Ενώ ο αριστερός φιλελευθερισμός καταστρέφει όλα όσα θεωρεί παραδοσιακά, αυταρχικά, και αντιδραστικά, έχοντας μάλιστα απελευθερώσει το άτομο από τις ευθύνες και το καθήκον του προς την κοινότητα. Ο αριστερός φιλελευθερισμός ασχολείται μόνο με δικαιώματα, ποτέ καθήκοντα. Πιστεύει ότι οι λόγοι της δυσλειτουργικής συμπεριφοράς προέρχονται έξωθεν κι έτσι δεν αναμένει από κανέναν οποιουδήποτε είδους αυτοπειθαρχία.
- Καθώς ο δεξιός φιλελευθερισμός – η ιδεολογία της μπουρζουαζίας – κατέστρεψε αρχικά την υλική βάση για μια αξιοπρεπή ζωή της εργατικής τάξης, δεν προκαλεί απορία το ότι ο αριστερός φιλελευθερισμός είχε την ικανότητα να καταστρέψει τον ηθικό ιστό της εθνικής κοινότητος.
- Η μεσαία τάξη τείνει να αποδέχεται όλες τις δράσεις της καπιταλιστικής τάξης που προσπαθεί να ενδυναμώσει τη δική της θέση, πιστεύοντας ότι αυτό θα χρησιμεύσει και στην ενίσχυσή της.
- Η καπιταλιστική τάξη μπορεί πάντα να βασίζεται στην υποστήριξη της μεσαίας τάξης, όταν προσπαθεί να καταργήσει τα σύνορα, έτσι ώστε μάζες φθηνού εργατικού και ξένα προϊόντα να εισέλθουν ανεμπόδιστα και να απορρυθμίσουν κάθε έλεγχο στη ροή κεφαλαίου και παραγωγής.
- Η μεσαία τάξη συνεχίζει να ονειρεύεται λούστρους στα πόδια της, ενώ στην πραγματικότητα έχει αναλάβει υπηρεσία γλυψίματος της μπότας της καπιταλιστικής τάξης.
- Το πρόβλημα με την επαναστατική συνείδηση της μεσαίας τάξης βρίσκεται στο ότι όταν η κρίση του καπιταλισμού γίνεται πιο απτή, ειναι τα χαμηλότερα στρώματα της εργατικής τάξης που υποφέρουν περισσότερο αρχικά. Η μεσαία τάξη, φυσικά, παραδοσιακά απεχθάνεται το προλεταριάτο.
- Το πρόβλημα με την επαναστατική συνείδηση της μεσαίας τάξης είναι το γεγονός ότι για μια μαύρη περίοδο αυτή θα είναι ικανή να αποκλείσει τον εαυτό της από τα κοινωνικά προβλήματα που θα φέρει η κρίση του καπιταλισμού και θα κλείσει τα μάτια σε αυτά τα προβλήματα για μια μεγαλύτερη περίοδο.
- Η ψευδαίσθηση της ανοδικής κινητικότητας, τόσο συνηθισμένη στη μεσαία τάξη, την κάνει να βλέπει την κρίση του καπιταλισμού ως ένα ειδικό πρόβλημα που αφορά κυρίως τις χαμηλότερες τάξεις του προλεταριάτου.
- Η μεσαία τάξη υπολογίζει ότι η διάλυση της θέσης της εργατικής τάξης θα φέρει οικονομικά οφέλη στην μεσαία τάξη. Αυτό που η μεσαία τάξη αποτυγχάνει να δει είναι η λογική του καπιταλισμού, η οποία στο τέλος θα στραφεί επίσης εναντίον της.
- Στριμωγμένη από την κρίση του καπιταλισμού, η μεσαία τάξη υπολογίζει να διατηρήσει το δικό της επίπεδο ζωής, θυσιάζοντας την οικονομική θέση της εργατικής τάξης.
- Θυσιάζοντας την εργατική τάξη πρώτα, στα δόντια του Μολώχ του καπιταλισμού, η μεσαία τάξη προσπαθεί να κερδίσει χρόνο.
- Όταν η μεσαία τάξη και το ανώτερο τμήμα της εργατικής τάξης έλθουν πρόσωπο με πρόσωπο με τα κοινωνικά προβλήματα που δημιουργήθηκαν από την κρίση του καπιταλισμού, η πρώτη τους αντίδραση θα είναι συναισθηματική. Ουρλιάζουν και κατηγορούν τις χαμηλότερες τάξεις του προλεταριάτου.
- Για να μεταβληθεί σε επαναστατική δύναμη, η μεσαία τάξη πρέπει να χάσει τα πάντα, ιδιαίτερα τις ψευδαισθήσεις της.

- Η πραγματικότητα θα κατεβάσει τη μεσαία τάξη από τον γυάλινο πύργο της.
- Το κίνημα θα μεγαλώσει από τους απόβλητους της μεσαίας τάξης.
- Στο τελευταίο στάδιο της κρίσης του καπιταλισμού, η παθολογική ατμόσφαιρα που κυριαρχεί στην κοινωνία θα προετοιμάσει το έδαφος για τον ερχομό του κινήματος.
- Στο τελευταίο στάδιο της κρίσης του καπιταλισμού, τα κοινωνικά προβλήματα θα εμφανισθούν με άνευ προηγουμένου βίαιη και χαοτική συμπεριφορά, καθώς και παράλογο πολιτικό ριζοσπαστισμό.
- Στο τελευταίο στάδιο της κρίσης του καπιταλισμού, η στριμωγμένη μεσαία τάξη θα φαίνεται ότι έχει μόνο δύο επιλογές, είτε να διατηρήσει το καπιταλιστικό σύστημα, επιτρέποντας έτσι την εκμετάλλευσή της από την καπιταλιστική τάξη ή να υποχωρήσει στους ριζοσπάστες εξτρεμιστές και να παραδοθεί στον παράλογο φανατισμό τους που δε δίνει καμία σημασία στις ανάγκες των συνηθισμένων ανθρώπων. Η λύση σε αυτό το δίλημμα είναι το κίνημα.
- Το κίνημα θα πολεμήσει σε δύο μέτωπα: Θα πολεμήσει τόσο εναντίον της καπιταλιστικής τάξης, η οποία προς στιγμήν κατέχει τόσο την πολιτική όσο και την οικονομική δύναμη και εναντίον των εξτρεμιστικών ομάδων.
- Το κίνημα θα νικήσει λόγω της τύφλωσης, της απληστίας, του κοντόφθαλμου εξτρεμισμού και της έλλειψης ανάλυσης από τους εχθρούς του.
- Το κίνημα είναι βασικά η βίαιη αντίδραση της μεσαίας τάξης και της ανώτερης εργατικής τάξης που θα στριμωχθούν από τον φιλελεύθερο καπιταλισμό. Η απελπισία τους είναι το μυστικό της νίκης του κινήματος.
- Αφού το κίνημα κερδίσει την εμπιστοσύνη της μεσαίας τάξης, θα εξαπολύσει έναν πόλεμο ολοκληρωτικής καταστροφής κατά των εχθρών του λαού.
- Υποσυνείδητα, η μεσαία τάξη περιμένει από το κίνημα να αντιμετωπίσει με όλα τα αναγκαία μέτρα τους κινδύνους που απειλούν τον τρόπο ζωής της. Όταν το κίνημα αντιμετωπίζει τους εχθρούς του, η μεσαία τάξη θα κοιτάξει από την άλλη πλευρά.
- Η σιωπηλή έγκριση της μεσαίας τάξης θα δώσει στο κίνημα ελευθερία κινήσεων στον αγώνα του κατά των εχθρών του.
- Η πολιτική δύναμη, η οποία στο πλαίσιο του ιστορικού υλισμού, θα κατανοήσει πραγματικά την φύση της μεσαίας τάξης και την ψυχολογία της θα επικρατήσει τελικά.

Προβλήματα του Σοσιαλισμού

- Ενα από τα μεγαλύτερα εμπόδια του σοσιαλιστικού κινήματος είναι το οιδιπόδειο σύμπλεγμα που κυριαρχεί σε αυτό. Κάθε νεαρός σοσιαλιστής φαίνεται να επηρεάζεται από αυτό.
- Κοινές τάσεις με την νοοτροπία του ριζοσπαστικού αριστερισμού είναι η υγιής και νεανική επιθυμία να ταρακουνήσει άχρηστα και αντιδραστικά συστήματα πίστης από τη μία πλευρά και μία μηδενιστική μανία να εξαϋλώσει οτιδήποτε έχει να κάνει με την παράδοση από την άλλη.
- Η ιστορία μας διδάσκει ότι δεν μπορείς να νικήσεις την ιστορία. Δεν υπάρχει κάποιο κενό, όπου κάποιος θα μπορούσε να δημιουργήσει κοινωνικές δομές χωρίς ιστορία ή παρελθόν. Κάθε προσπάθεια να γίνει κάτι τέτοιο θα οδηγήσει σε καταστροφή.
- Ο αληθινός σοσιαλιστής πρέπει πάντα να σκέφτεται πώς μπορεί να μάθει από το παρελθόν, έτσι ώστε ο σοσιαλισμός να μπορέσει να αναπτυχθεί φυσικά και να βασισθεί οργανικά στην συμπαγή ιστορική εμπειρία του έθνους.
- Το δεύτερο μεγαλύτερο λάθος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού βρίσκεται στην καθαρά θεωρητική προσέγγιση που αγνοεί την εμπειρία και την κοινή λογική.
- Το μεγαλύτερο λάθος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού βρίσκεται στην καθαρά θεωρητική προσέγγιση που αγνοεί την εμπειρία και την κοινή λογική.
- Το μεγαλύτερο λάθος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού βρίσκεται στην προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας ανοργανικός, κοσμοπολίτικος σοσιαλισμός, δίχως ρίζες στην συμπαγή ιστορία των συνηθισμένων ανθρώπων.
- Ο πραγματικός σοσιαλισμός μπορεί να οικοδομηθεί μόνο σε εθνική βάση, καθοδηγούμενος από την ιστορική εμπειρία του λαού και του έθνους.
- Ο κοσμοπολίτικος σοσιαλισμός και ο καπιταλισμός είναι βασικά το ίδιο πράγμα. Θα αποτύχουν, διότι δεν έχουν ρίζες στην πραγματική ζωή και δεν έχουν οργανική ενότητα.
- Η σχέση μεταξύ του ιστορικού υλισμού και του εθνικού πνεύματος είναι ίδια με την σχέση μεταξύ ενέργειας και ύλης. Είναι οι αντίθετες πλευρές του ιδίου νομίσματος.

- Ο υγιής εθνικισμός δεν πρέπει να αποτελείται μόνο από ιδεαλιστική ονειροπόληση. Ο εθνικισμός πρέπει να συνδεθεί με τον πραγματικό κόσμο, χρησιμοποιώντας την μεθοδολογία του ιστορικού υλισμού.
- Ο αντιδραστικός εθνικισμός της μπουρζουαζίας πρέπει να αντικατασταθεί με έναν προοδευτικό σοσιαλιστικό εθνικισμό.
- Υπό το φως του ιστορικού υλισμού, μπορούμε να δούμε πώς το έθνος και το έθνος-κράτος είναι το απόγειο της πνευματικής και κοινωνικής εξέλιξης της ανθρωπότητας.
- Μόνο όταν ο καπιταλισμός θα έχει αντικατασταθεί από τον σοσιαλισμό θα μπορέσει το έθνος να είναι πραγματικά ελεύθερο να εκφρασθεί και να αναπτυχθεί χωρίς περιορισμούς.
- Η ιδεολογία του κινήματος πρέπει να είναι υλιστική στην μέθοδο και πραγματικά εθνική στο πνεύμα.
- Παραδοσιακά, ο ιστορικός υλισμός και η εθνικιστική σκέψη είχαν μια δυϊστική σχέση θέσης-αντίθεσης. Όταν αυτός ο δυϊσμός εξαφανισθεί και μία νέα σύνθεση σχηματισθεί, θα δημιουργηθεί ένας εντελώς νέος κόσμος.

